

Handwritten signature

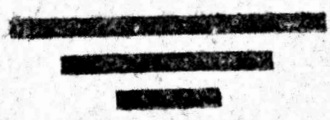

Β. Γ. ΚΑΡΑΛΕΝΚΟ

**ΤΟ ΡΟΜΑΝ
ΤΙ ΜΑΚΑΡ**

Μετάφρασι: η Α. ΚΟΚΙΝΥ

**ΕΚΔΟΣΙ ΤΙ „ΚΟΜΥΝΙΣΤΙ“
ΡΟΣΤΟΒ-ΔΟΝ 1981.**

Β. Γ. ΚΑΡΑΔΕΝΚΟ

ΤΟΡΟΜΑΝ

ΤΙ ΜΑΚΑΡ

Μετάφρασι: τι Α. ΚΟΚΙΝΕ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
ΑΘΗΝΩΝ

1933/4097a

ΕΚΔΟΣΙ ΤΙ „ΚΟΜΥΝΙΣΤΙ“
ΡΟΣΤΟΒ-ΔΟΝ 1931.

В. Г. КОРОЛЕНКО

Сон Макара

Перевод: А. КОКИНОС

Издание „Коммунистическое“
Ростов-дон 1931.

Технический
редактор
Ф. Г. Григориади

Сдана в наб. 16 XI/-31г.
Сдана в печ. 26 XI/-31г.

Упол крайлит № 4625 Б 6.—125x176 Заказ № 689 Тираж 4000
Типография Греческого изд. „Коммунистическое“

Ο ΚΑΡΑΛΕΝΚΟΝ

(Μικρον Σοβετικον Εγκυκλοπεδία.)

Ο Βλατίμιρον Γαλακτιόνοβιτς Καραλένκον (1853 1921) εγενέθεν σο Βόλιν. Ο κίρτσας έτον κριτις. Εμαθάνεν σο Τεχνολογικον τοινστιτουτ κε σο Πετροβσχο-Ραζομόφσκι τιν ακαδιμίαν τι αγροτικυ ικοιριύ.

Σα 1879 εδίεςξαν-ατον ασιν ακαδιμίαν κε έστι-λαν-ατον σιν εκσορίαν σα ανατολικα τα γυπέρνιας άμον άνθρωπον σιναν κεπόρναν να έχνε εμπιστοσίνιαν. Σα 1881 επιδι ερνέθεν να ορκίςσχετε σο νέον τον τσάρον Αλέξανδρο τον ΙΙΙ εκσόρταν-ατον τέι σι Γιακουτίαν (Σιθιρία). Σα 1885 εγίρτσεν οπις κε εξίνεν σιν αρχιν κες σο Νιζζνι-Νόβγοροτ κεπεκι σιν Πολτάβαν. Ασα 1898 τι χρονίας έτον μέλος τι σίντακσις τι ζζορναλι „Ρύσχοε Νπαγάστβο“ κε ασα 1904 επίσιμος σιντά-χτις-αθε. Σα 1900 εχόρτσαν-ατον επίτιμον ακαδιμιακον αμαν ο Καραλένκον ερνέθεν να περ ατο τιν ονομασέαν επιδι κεπεκίροσαν τον Μ. Γόρκι ακαδιμιακον. Ο Καραλένκον κεςέθεν σε κανέναν κόμαν κέχλινεν μάλον σο δεκςσεν το μέρος τι ναρότνικιον.

Άμον σινγραφέας εγέντον γνωστος ασα 1885 („Γ'όρομαν τι Μακαρ“). Τα διγίματατ διακρίσκονταν

για το τραγόν τιν / καλιτεχνίαν-ατυν. Ολια τα φιλολο-
γικά τα έργατ ίνε ποτιζμένα με υμανιζμον (αγαπ κε
τςσίξσιμον ζον άνθρωπον Σ.Μ.), ιδεαλιζμον κε λαφρον
χιώμορ „(Ο τυφλον ο μουσικον“ „Το ποταμ τρεσσ“ „Χο-
ρις γλόζαν (Слепої музыкант, Река играет,
Без языка) κε τάλα.

Ι φιλολογία τι Καραλένκο διαφερ ασι φιλολογίαν
τι ναρότνικιον πέςαν κιάλο εμπροστα ασατόναν, ντο φα-
νερον κε ενδιαφέρκετε για τιν ψυχολογίαν χοριστον αν-
θροπίον κε κι δικ ολόγια κινονικα γρούπας.

Ο Καραλένκον αγαπα να φανερόν-μας πως ο άν-
θροπον αραεβ το δίκεον κε γλικονουιζ για καλίτε-
ρον ζοιν.

Ι λαικι τίπι πυ παρυσιάζ-μας ίνε πρότ απόλα αρα-
εφτιαντ τι αλίθιας κε οροματονουιστιαντ „Σοκολίνετς,“
„Ι βασιλικι αραπατςσίδες, „Διβομένον ιμέρα“ (Соко-
линец, В облачной денѣ, Государевѣ
ямщикѣ) Ολια τα έργατ ίνε ρομαντικα.

Οντες φανερόν-μας απ' όλεν τα δίςκολα τα περι-
στασις απ' όλεν τα ανατριςσιάρια κσαν ο τόνοσ-ατ εν ίζον
κε ίσιχον. Οσον τριφερον καρδίαν κε αν ίςσεν ο Κα-
ραλένκον, ζον κερον τι δόκζας τι τολςτοιζμου πυ έλεεν
να μι ανιςτέκομε ζο λακον με τι θίαν εκςέθεν ενάν-
τια ζατο: „Ι γραφι για τον Φλόραν, Αγρίπαν κε Μενα-
χεμ“ (Сказание о флоре, Агриппе и
Менахеме). Σα έργατ θαρέα κι ζινιθιζ να ζογρα-
φίζ-μας χορετικος τίπουσ όπουσ επίναν ι παλει ναρότνικι.

Ο Καραλένκον ем ζινγραφέας έτον, ем διμοζιογρά-
φος κε κινονικος δράστις. Ο Καραλένκον πολα φορας

άφοδα έσκονεν· ζιτίματα κερταίζεν κεκούζεν οντες έλεπεν προς καταπατίετε το δίκειον κε εγέντον παραβιάζμαν.

Σιν πίναν τι 1891 επέρνεν μέρος ζι διορθάνοσιν βοίθιας για τι πιναζμεντς.

Σα 1895—96 εςσκενκίλιαν εκσέβεν αρχαν τι βο-τιακς πυ πρέφτικα εκατιγόρναν-ατς προς για κυρπάνια σπάζνε ανθρωπς.

Ο Καραλένκον επίνεν προτεστ ενάντια σα αντισε-μιτικά τα τακσιλαέματα κε τα πογγρόμια τεβρείον.

„Τέργον νόμερον δεκατρία“ (Дело № 13) κε τάλα, καρςι σα κίβερνιτικά τα τιμορίας ίστερα ασιν επα-νάστασιν τι 1905, ενάντια σο καταδίκάζμαν ζον θάνα-τον με το οπίον ι αφοκρατορία εθέλνεν να εγυρταρέφ-κυτον ασι τυςζμαντς-ατς. „Φενόμενον τι ζινιθίον“ (Бытовое явление) κε άλα. Σα ίστερνα τα χρόνια ο Καραλένκον εκσακολύθανεν να γραφ το έκτακτον το καλιτεχνικον τι βιογραφίαν-ατ κιαετς πα κεπρόφτασεν να τελένιατο. «Ιστορία τεκινυ πυ εζίνεν ζον κερομ.», (История моего современника).

I

ΤΟΡΟΜΑΝ ΤΙ ΜΑΚΑΡ (διίγιμαν)

Ατο τόρομαν ίδεν-ατο ο μάθρον ο Μακαρτς πυ εκυθαλάεπςεν τα μυςκάριατ σε μακρα τςζόλια τόπια, ο ζσιλιάχαρον ο Μακαρτς τιναν εφόρτοσαν όλια τα τιάρτια.

Ι πατρίδατ-το τςζολ το χορίον Τςζαλγαν — επά-τεπςεν ζιν ταιγαν τιν Γιακυτίας, τει ζι ζιρίαν τι κοζμι. Ι παπ κε ι λικοπαπ τι Μακαρ έχπασαν ασιν ταιγαν έναν κοματ παγομέμον χόμαν, κε αν κε έςτεκεν ολόε-ρα-τυν τάγγρεν τόρμαν αδέδατον τυβαρ κε τυςζμάνος ατιν κεπεκαρδίζκυσαν.

Σα γριζομένα τα τσπες εφάνθαν φραχτία, εστιθάγαν: θεμόνια, επλέθιναν τα μικρα τα καπνιστιάρια τα καλιθόπα.

Τα ιστερνα αμον παντέραν νίκις απαν σο τσμπιν ρι μέσεν τι χορι εκσέβεν ρον υρανον κιαν το καμπαναρίον. Εέντον το Τσσαλγαν τρανον χορίον.

Αμαν, ρίτια ι κιρύδες κε ι παπύδες τι Μαχαρ επολέμαναν με τιν ταιγαν, ¹⁾ έκειαν-ατο με τάπσιμον, έκοφταν-ατο με το ρίδερον, ι ίδιι χορις να εγρικυνατο εγίνυσαν αγρανθροπ. Ιπάντρεβαν κεπέρναν γιακύτκας κε επέρναν τιν γλόσαν κε τα ρινίθια τι γιακυτίον.

Το ταπιατ τι τρανυ τι ρύσιку τι γενεας εβζύτον κε εχάτον.

Οπος κε αν έτονε, ο Μαχάρτς-εμυν καλα ενθιμάτο, νπος εν καθεαφτυ χορέτες τι Τσσαλγαν. Ατυ εγενέθην ατυ εζίνεν κε ατυ πα ελογαρίαζεν να αποθαν.

Πολα ιπεριφανεφκυντον για τιν ονομασέαν-ατ κε κάποτε ιβριζεν ταλτς κε έλεεν-ατς «μαγαριζμεν γιακυτ» κε τιν τογρίαν αν θα λέγομε ο ίδιον κίςσεν διαφοραν ασι γιακυτς νιά ρα ρινίθια νιά ρι ροίν-ατ.

Ρύσικα εκαλάτςσεβεν ολίγον κε άςςκεμα, εφóρνεν πόστια τσσαναβαρίον, ρα πυδάριατ εφóρνεν τσσαμυρλύχια, έτροεν τα επέργατα μόνον πίταν κε έπινεν κιρπίτςενι τσάι, κε τα εκσέργατα κε κάποτε απιςσκες απιςσκες λιμένον βύτορον πάντα ατόσον, όσον εκίτον εμπροστατ απαν ρο ρτολ. Ετον πολα τεχνίτες ρο καβάλκεμαν τι θυδι, κιοντες εροστένεν επροσκάλην τον ρσαμάνον, πυ μαισομένος, ρίτια εγριντςσιάνιζεν ερύζνεν απαν-ατ, για να αχπαραζ κε διεσσ ασον Μαχαρ το μαραζ ντεντόκενατον.

Εδύλεβεν άγρια, εζίνεν εφτοχα, εσίρνεν τα λιμυς κε τα κριάδας. Εκατίθεναν-ατον ατςσάπςσανος καμίαν αλα

ιδέας, άναβα τα ατελίστα τα φτιλακίζματα για τιν πΐταν
κε το τσεάι;

Εχατίβεναν-ατον.

Οντες εμέθιζεν έκλεσεν. «Ντό εν ι ζοί-εμυν, έλεσεν,
— κίριε κε θεσμ». Αναδκ ατο, κάποτε έλεσεν προς θελ
ολια να κρεμιζ κε να πάι σο „ρασσιν.“ Έκι νιά θα
λαμ, νιά θα σπερ, κι θα κοφ κε κοβαλι κσίλα, κε νιά
θαλεθ το κοκιν σα ρσερομίλια. Θάραεβ μονάχα τιν ροτι-
ριαν-ατ. Ντάγγον ρασσιν, πύκες εν, κέκσερεν: έκσερεν
μόνον προς το ρασσιν ατο ετον κε εν καπουκες μακρα,
ατόσον μακρα, πυ έκι κεπόργεν να έδρικεν-ατον ο ίδιον
ο τοιον ²⁾ ο νατσεάλνικον τι πολίτσιας... Ναλόγια πα
θέδεα' κι θα πλερον...

Αμέθιγος οντες έτον για τατα κσάι κενύνιζεν, ίσος,
επιδι εγρίχανεν, προς εν αδίνατον να εβρικ αίκον θαμα-
στον ρασσιν, άμαν, μεθιζμένος εγένυτον άφοβος. Επίνεν
λογαριαν, προς ιμορι να μί εβρικ το τογριν το ρασσιν
κε να ρυζ ρέναν άλο. «Ατότες θα χάμε» έλεσεν, άμαν
πάντα εχαζιρλανέφχυτον: κε κεπίνεν ατο ντο ίσεν σο
νιέτ-νατ, ίσος, επιδι ι τάταρι επύλναν-ατον πάντα πρό-
στικον ρακιν, όπου ετάραζαν ζομία μαχόρχας για να
γίνετε κιάλο απσιν κι απατο ογλίγορα εχάνεν τα σιλοι-
κατ κε ανοχάλιζεν.

II

Έτον ι παραμονι τι χριστο κε ο Μαχαρτς έκσερεν,
προς άβριον εν τρανον έκσεργος. Για τατο ι πεσσίατ εσίρ-
νεν να πιν, άμαν τιδεν κίρσεν να δι κε πιν: το προμιν-
ατ έτον απαν σο τελίομαν-αθε. Ο Μαχαρτς υζζε
εχρεόθεν ς' εντόπιυς τι εμπορτς κε ςι τάταρυς.

Αμαν άβριον εν τρανον έκσεργος, να δυλεθ κι γίνετε, — κε ντό θεφτάι, αν κι θα πιν; Ατο ι ιδέα ετιριάνιζεν-ατον.

Ζοι μι-εν κε τατυνου ι ζοι! Δχόμαν κε σο τρανον το ρσιμονκονεσσ τον έκσεργον κεπορι να πιν έναν πυκαλ ρακιν.

Σίτια έστεκεν κατ εντόκεν σο νύν-ατ.

Εσχόθεν κε εφόρεσεν το κορκομπελ τι γύναν-ατ. Ι γαρίατ, γαίμενα, χοντρέσα, πόλα δυνατέσα κι ατόσον πα αγράσσκεμος έκσερεν νιχυ-τριχυ όλια τα νιέτιατ, κε εγρίκσεν αδα σιν φοραν πα ντα νυνιζ νεφτάι.

— Πέχπαστες, διαβολ κατικιτίριον; Κσαν μοναχος θα πασ τσιμαχύσε το ρακιν;

— Τύλοςον! Θαγοράζο έναν πυκαλ. Αβρι πίνοματο εντάμαν.

Εντόκεν-ατεν απαν σο μιν αετς δυνατα, πυ εκίνε ελαίστεν κε πονιρα επίκεν-ατεν ισσιμαρέαν. Αρ αίκσα μονότροπος εν ι γινέκα: έκσερεν προς ο Μαχαρτς χορις άλο θα πέζιατεν, αμαν εκαντυρέφτεν ρεκεσιάεμαν ταν-τρύ-ατς.

Εκίνος εκσέθεν, επίασεν σο σαράι τον γέρον τον Αλατνατ³ έφερεν-ατον σιν ζάνχαν κεκα κερχίνεσεν να γο-ρσέβιατον. Ταρχάλια Αλάτς με τον σααπι-ατ εκσέθεν εκς ασιν αβλόπορταν.

Ατυκα εστάθεν, έκλοσεν το κιφάλνατ, εροτιάρια ετέρεσεν τον Μακαρ, πυ ενόνιζεν θαθέα.

Ατότες ο Μαχαρτς έσιρεν το ζεβρεν το κιαμ κε εδέδασεν τάλογον σιν άκραν τι χορι κες.

Σιν άκραν τι χορι έστεκεν έναν καλιδόπον.

Ασο ποχορίκναθε, όπος κε ασάλα τα καλίβια, εσκότον ιπσιλα-ιπσιλα ο καπνον τι τσακι, κε με κάτα-επρα κυβάρια εσκέπαζεν τα χρία τάστρια κε τον φοταχτον τον φένκον.

Ι φοτία εχορολάνκεθεν απες σα γιαλιστερα τα παγόρια. Σιν αβλιν πεσι κελατάριζεν.

Ατο απες εξίαν κxen, απο μακρα κότζζμια ανθρωπ. Πός ερούκσαν αδα, ντό φυρτύνα εκρέμzεν-ατε σαδέβατα τορμάνια ο Μαχαρτε κέκzερεν κε βαρέα χαβες πα κεπί-κεν να μαθάνιατο, αμαν εγάπανεν νεφτάι με τατυνυς αλίζzεβριςz, τzίνκι ατιν βαρέα κέzπινχαν-ατον κε βαρέα παζαρλύκια πα κεπίαν.

Αμα κ'εζέθεν απες, ο Μαχαρτε εζύμοzεν zo τσακ κέπλοzεν σιν φοτίαν τα παγομένα τα zζέριατ.

— Φρφφ — ίπεν, για να δικ προς εκρίοzεν.

Ι κxen έσαν zo zπίτνατον. Απαν zo zτολ έκειεν το κεριν, αν κε τιθεν κεπίαν. Ένας εκίτον απαν zo κρεδατ, κε εδγάλνεν ασο zτόμαν-ατ δαχτιλίδια καπνου, κε zίτια ενόνιζεν ετέρνεν πύ κες πάνε τα δαχτιλίδια, κε, όπος φένετε, εκυθαρίαζεν με τατα τα ράματα τι zιλόγισις-ατ. Αλος εκάθυτον καρzει zo τσακ κε, zίτια ενόνιζεν, ετέρνεν πός εχορολάνκεθεν ι φοτία απες σα κσίλα.

— Τzσιπ έμορφα — ίπεν ο Μαχαρτε, για να λεί κατ, τzίνκι ολ ετύλοzαν.

Βέθεα, ατος κέκzερεν, ντο λίπιν ίχαν σιν καρδί-αν-ατον ι κxen ανθρωπ, ντο ανιzτορίzματα εντύγαν κε-πέρναν απες σα κιφάλια-τυν ατο το βράδον, ντο ζο-

γραφίας εφένυσαν-ατς σα φανταστικά τα τσεακλίζματα
τι φοτίας κε τι καπνυ. Κεπεκι ατος πα ίσεν τατυυ
τα πελιάδες.

Ο νέον, πυ εκάθυτον σο τσεακ κεκα έσκοξεν το
κιφάλνατ κε ετέρεξεν τον Μακαρ με θολον οματέαν,
εθαρις κ'εγνόριζεν-ατον.

Ιστερα ετίνιακξεν το κιφάλνατ κε αγλιγορτα ες-
κόθεν ασο σκαμιν.

— Α καλοςόριξες, καλοςόριξες, Μακαρ! Ντο καλα
επίκες. Θα πιντς με τεμας τσαί;

Τον Μακαρ ατο πολα εσάρεπξεν-ατον

— Τσαί — ερότεξεν — Οι καλα!... Τσεπι έμορ-
φα. Μάνι-μάνι ερχίνεξεν νεγδίσσκετε.

Αςυ έβγαλεν τιν γόνατ-ατ κε τιν σσάπκαν-ατ
εγρίκξεν προς ελάφρινεν, κι άμα κε ιδεν, προς σο σαμα-
θαρ εγένταν τσιλίδια τα καρβόνια εκλόστεν σο νέον με-
ρέαν κερχίνεξεν να κείετε κα.

— Εγυ αγαπό-σας!... Μα το νε! Αστς αγαπόσας
...Τα νίχτας κι κιμόμε...

Ο κσένον εκλόστεν, κε σον πρόσωπον-ατ εφάνθεν
πικρον χαμογέλαζμαν.

— Α, αγαπας; ίπεν — Κε ντό θελτς;

Ο Μακαρτς άμον επεστάθεν-ατον.

— Εγυ κατ δυλίαν, ετσεοαπλάεπξεν. — Αμαν' εσι
απο πύ εγρίκξεσατο;.. Καλα, ας ' πίνομε τσαί κιστερνα
λέατο.

Αφυ το τσαί επρότιναν σο Μακαρ ι ίδι ι ιχο-
κιρ, ατος ελογαρίαξεν τσεπι τογριν να αριεθ κατ κιάλο
παραπαν.

— Τιγανιστον τιδεν κέσσετε; Πολα αγαπό-ατο.
ίπεν.

— Γιοχ.

— Ε, ζεμίαν κερτάι, — ίπεν ο Μακαρτς με ίσι-
χον τόνον — ας έχατο φιλαχτον.

Τογρία; — ερότεσεν μίαν κιάλο — σαλομίαν;

— Καλα.

Ατόρα ο Μακαρτς ελογαρίαζεν προς ι κσεν χρο-
στύν-ατον έναν κοματ τιγανιστον κρέας κιατος αίκα
αλατςσάκια χαμίαν κ'ενεσπάλλεν.

Μετα έναν όραν κσαν εκάτσεν σιν ζάνκαν-ατ. Εγα-
ζάνεπσεν ολόσεν μανατ, με το πόλεμαν απεμπροστα
πέντε σσαλιάκια κσίλα, με καλον αναλόγος τιμιν. Αλί-
θια, ορκίςκυτον κι ομνίςκυτον, προς κι θα παι διατα
οσίμερον σο ρακιν, κι ο ίδιον ενιατλανέφκυτον νεφτά-
γιατο απαν σο κιφχλ. Τρανον δυλία. Το κειφ ντο ενύ-
νιζεν νεφτάι κ'εφίνεν τιν σινίδιςιν-ατ ν'εβγαλ σιας. Κε-
νόνιζεν πιλια, προς μεθιζμένος θα καλαφατιάετε καλα
καλα ασιν κομπομέντσαν τιν γαρίν-ατ.

— Πύ θα πας, Μακαρ; — εκύικσεν-ατον, σίτια
εγέλανεν ο κσένον, οντες ίδεν προς τ'άλογον τι Μακαρ
αντι να πάι ίσα, εκλόστεν σα ζεβρια, εκι όθεν μερέαν
εζίναν ι ταταρ.

— Τπρυ-υ!... Τπρυ-υ!.. Χα καιπαναν.. πύκες θελ
να πάι εδικεύτον ο Μακαρτς αμαν κσαν άινατα εσίρνεν
το ζεβρεν το δυκαλ κς κριφα εγαμςσιλάεθεν τον Αλατ-
νατ με το δεκσεν.

Ταχυλουν τ'άλογον, σίτια ελάιζεν παραπονεμένα τυ-
ράδναθε, γιαβάςσια-θάςσια επέρεν τιν στραταν ντο ε-

Θέλνεν ο Μαχάρτς κε πολλα κεπίεν ι εσσαματα ασι εάν-
καν τι Μαχάρ εκόπεν σιν αβλόπορταν τι ταταρίον.

III

Σιν αβλόπορταν τι ταταρίον έστεκαν δεμένα κάμ-
ποσα άλογα με πσιλα γιαχύτικα αέρια.

Σο στενάχορον το καλιθ επέγνες να εφυρκίςκυσ.

Σέρτικον ο καπνον τι μαχόρκας έστεκεν άμονλιθ,
κε αργος-αργος ετςσυρύφιζεν-ατο το τςσακ.

Ολόερα σα τραπέζια, απαν σα σκαμιά εκάθυσαν ι
γιακυτ πυ έρθαν: αδα κι ακι εφένυσαν κυμυλοτα αν-
θροπ, πυ έπεζαν μάτσας. Τα πρόσοπα έσαν ιδρομένα κε
κόκινα. Το μάτια τι χαρτόντςςικιον άγρια εστοχάςκυσαν
τα μάτσας. Τα παράδες εφένυσαν κε μάνι-μάνι ετςσε-
πιάυσαν. Σέναν κεςσιαν, απαν εάςςίρια μεθιζμένος για-
κότος εκυνίυτον ζίτια εκάθυτον κε ετραγόδνεν χορις
να στεκ.

Ασο καρύςς-νατ εβγάλνεν άγρια τσιρίζματα κε έ-
λεγεν με ιδον ιδον ιχυσ, προς άβριον εν τρανον έκςεργος
κι οσίμερον ατος εν μεθιζμένος.

Ο Μαχαρτς εδόκεν τα παράδες κε επέρην έναν
πυκαλ. Εβαλεν-ατο σον κόλφεν-ατ, κε χορις να εγρικύν-
ατο ι αλ, επίεν εκάτςεν σο σκοτινον τιν κεςσιαν. Εκι
εγόμον=ν το ποτιρ αποπις σο ποτιρ κε ερύφιζεν-ατα τέ-
ναν ταλ αποπις. Ι βότκα έτον πικρον, ταραγμένον,
μαχαναν τι έκςεργυ, με νερον παραπαν ασα τρία τέ-
ταρτα. Αμαν τιν μαχόρκαν όπος φένετε κςάι κεγύεπςαν.
Κάθαν φοραν αμα κε έπινεν ο Μαχαρτς εκόφκυτον το
νεφέςνατ, κε εσκοτίνεδαν τομάτιατ.

Ογλίγορα εμέθικεν. Εχάτσειν απαν εσσειρία κια-
τος, εσαρυλέφτεν τα γόνατα, κε εθέκεν απαν εατα το
κιφάλνατ πυ εέντον θαριν άμον κυρσειμ.

Ασο καρύσσεινατ ερχίνεσαν ν'εβγένε παλαλοτα τσι-
ρίζματα. Ετραγόδδνεν προς αβρι εν έκσεργος, κε προς έ-
πεν πέντε εσιαλιάκια κσίλα.

Κι όσον ντεπέγγεν το καλιθ εγίνυτον κι αλο στε-
νάχορον. Εργυσαν απες νεί μυστερίδες γιακυτ, πυ ερχυ-
σαν να μετανιούνταν κε να πίνε το τα άρικον τιν θότ-
καν. Ο ιχοκιρτς ίδεν, προς πολα κι πάι τόπος κι θασν.
Εσκόθεν ασο ετολ κε εντόκεν εναν οματέαν ολόερατ.
Κε το μάτνατ εκσεχόρτσειν σο εσκιτινον τιν κεσσιαν τον
γιακότον κε τον Μακαρ.

Εγιανάσσειπεσεν τον γιακότον, επίασεν ατον ασιν
γιακαν, κ'έσκοσεν κέσιρεν-ατον εκς.

Ιστερνα εγιανάσσειπεσεν τον Μακαρ. Ατόναν αμον
εντόπιον κάτικον επίκεν-ατον κιάλο τρανον τιμιν: επά-
τεσεν κένικσεν τα πόρτασ κεδόκεν τον μάθρον αίκον
λάχταν, πυ ο Μακαρτς εβρέθεν εκς ασο καλιθ με το μυν-
τσύρν-ατ χομένον σο κυρτυκ τι εσιονι.

Τεσσιατιν εν να λεί κανισ αν επροζβάλλθεν απαίκον
φέρσιμον. Ενόισεν προς τα μανίκιτ εγομόθαν εσιον, κε
τα ίδια κε ο πρόσοπος-ατ. Με πολα ζόρια εκσέθεν ασα
εσόνια κε ερχύδεπσειν ίσαμε τον Αλάτνατ.

Ο φένκον ενέθεν υζζε ιπσιλα. Ο Τρανον Αρχον⁴
ερχίνεσεν να κατιθαζ τ'υράδνατ κατακέφαλα. Τάεζ εδι-
νάμονεν. Κάποτε εον θοραν μερέαν, οπισ εέναν ετρον-
κιλοτον μάθρον λιθ, εφένυσαν κε επαρλάεθαν ταπσιμα-
τένια τα ετυλάρια τι θόριω φοταγματι⁵.

Αλατς, όπος φένετς, εγρίκανεν τά χάλια τι σα-
πιάτ, κε ερίαστα κε γνωστικά εκλόστεν οπισ σο σπιτ.
Ο Μακαρτς εκάθυτον απαν εν ζάνκαν-ατ, ελανκυνίυτον
κ'εξακολύθανεν τιν τραγοδιάν-ατ. Ετραγόδνεν κ'έλεεν
πος έπεν πέντε ρσιαλιάκια κσίλα κε ι γρέα θα κοπα-
νίζιατον. Τα ρκοπος ντο έβγεναν ασο καρύσσνατ ετσί-
ριζαν κενεστέναζαν σο βραδίζνον τον αέραν αετς λιπιρα
κε παραπονεμένα, πυ έπίκαν τον κσένον πεκσέθεν εν
γιώρταν-ατ, για να κλιδον το ποχορικ τι τςσακί-ατ
εθάρινεν κιάλο πολα ι καρδιάτ. Σατο ανάμεσα Αλατς
κεκοβάλεσεν τιν ζάνκαν σο τυμπιν απόθεν εφένυσαν όλια
ολόερα. Το ρσιον έστραφτεν ασο φόταγμαν τι φένκονος.
Κάποτε το φος τι φένκονος εθαρικ-εσι ελίυτον, τα
ρσιόνια εκκρίνεθαν κε αμην ετςσάκλιζεν εκιαπεσ ταπο-
φόταγμαν τι θόριω φοταγματι.

Ατότεσ εθάρνεσ ποσ τα ρσιονίζμένα τα τυμπία κε
ι ταιγα απάνατυν κάποτε εσύμοναν κε κάποτε επεμα-
κρίναν. Ο Μακαρτς καθαρα έλεπεν το τςάτσαλον τιν
κορφιν τι Γιαμαλαχσκι τι τυμπι ,όπυ οπισ εν ταιγαν
ίςσεν θαλμένα τα τυζάγια για τα τςσαναθάρια τορμανι
κε τα πολία.

Ατο έλακσεν τα ιδέασ-ατ, κε ετραγόδεσεν ποσ σο
τυζάχνατ εκρεμίεν αλεποσ. Αθριον θα πυλι το πότνατ
κε ι γρέα κι θα κοπανίζιατον. Σο παγομόνον τον αέραν
εκουσέρτεν το πρότον χτίπεμαν τι καρμπάνάσ οντεσ εσέ-
θεν σο σπίτνατ ο Μακαρτς. Το πρότον ο λόγοσ-ατ
έτον, ποσ σο τυζάχνατυν ερύκσεν αλεποσ.

Αλάι-μαλάι ενέσπαλεν, ποσ ι γρέα κέπεν με τα-
τον εντάμαν θότκαν, κε πολα εθαμάεν-ατο, όντασ ι

γρέα κεδόκεν ακρόασιν σο καλον το χαπαρ κέ ριτα
εδώκεν-ατον έναν με το ποδάρναντε ολίγον χαμελα ασιν
ράσσαν-ατ.

Ιστάρνα, ίσαμε να ερύκεν σο κρεβατ επρόφτασεν
να διάτον έναν μουστέαν σιν γόλαν.

Κε σο Τεσαλγαν απαν ετολανέφκυσαν κε εκσεύ-
σαν τέι μακρα-μακρα τα καμπανοχιτιπέματα για το τρα-
νον τον έκσεργον.

IV

Εκίτον απαν σο κρεβατ. Το κιφάλνατ εβρούλιζεν.
Ταπέσ-ατ εκέυτον αμον φοτία. Σα φλέδας-ατ έτρεσσεν
ι θότκα ταραγμένον με το ζομιν τι μαχόρχας. Ασον
πρόσοπον-ατ έτρεχαν κρία νερα ασο ρσιον πυ ελίυτον:
τα ίδια κε σιν ράσσαν-ατ.

Ι γρέα εθάρνεν κιμάτε. Αμαν ατος κέχιμάτον.
Ασο νόν-ατ κέβγενεν αλεπον. Επρόφτασεν να καλοπι-
στέβιατο, προς ερύκεν σο τυζακ: έκσερεν κέλα σα πίων
τυζακ. Ετέρνεν-ατον, ετέρνεν προς γλιζμένος ασο θαριν
το τυζακ, αχταλεθ το ρσιον με τα νίσσιατ κε θελ
να φεθ.

Το φος τι φένκονος έσσεκιζεν ανάμεσα ασορμαν κε
εστραφτύλιζεν σο χρισομένον το ποστ. Το μάτια τι
τεσαναθαρι έστραφταν καρσιί-ατ.

Κ'επόρεσεν νεφτάι πασς, εκθόθεν ασο κρεβατ κε
επίεν ζον Αλάτνατ για να κάθετε κε πάι σιν ταιγαν.

Ντο πράμαν εν; Να μι επίασαν-ατον τα δυνατα
τα ρσέρια τι γρέας ασι γιακαν τι γύνας-ατ κε έσιραν-
ατον κσαν απαν σο κρεβατ.

Γιοκ, αχα εκσέβεν εκς ασο χορίον. Τα σανίδια τι
σανκας τσεβίζνε απαν σο παγομένον το εσον. Το
Τσαλγας επέμνεν οπισ. Απο πίσσατ ακυσκάτε το βοετον
τι καμπάνας, κε σο σκοτινον τιν τσεζιν τι ορίζοντα σο
φοτινον τον υρανον τρέχνε μάβρια ισκιάδες ίνας αποπισ
σον άλλον ι γιακυτ απαν σάλογα, με ιπσιλα κε κσιμιτα
ας άκρας σσάπκας. Ι γιακυτ ογλιγορουν σιν εκλισίαν.

Κέπεκι ο φένκον εχαμέλινεν, κε ιπσιλα απαν σο
ζενιθ εστάθεν ασπροτον λιθ κε έλαμπεν με φωσφορικον
χορολανκερτον στραψισμον.

Κεπεκι εθαρικ εμιριάνεν, επλόθεν ετσεάντσειν σα
διάφορα μερόθες κομάτια απσίματα με ιδον ιδον χρό-
ματα κε τάλο το μεσοστρόνκιλον το μάβρον το λιθ σον
βοραν εμάβρινεν κιάλο πολα. Εέντον κατάμαβρον, κιάλο
μάβρον ασιν ταιγαν, όπου εσύμονεν ο Μαχαρτσ.

Ι στρατα επέγνεν ανάμεσα σα χαμελα, πίκνα
καφυλόπα. Σα δεκσια κε σα ζεβρια εφένυσαν τυμπία.
Οσον μακρα, κι αλο ιπσιλα εγίνυσαν τα δέντρα. Ι ταιγα
εγίνυτον κιάλο πικνοτον.

Εστεκεν τυλοτα γομάτον μιστίρια. Τα γιμνα τα
κλαδία τι δεντρι πέρύκσαν τα φίλα-τυν εσσκεπάγαν με
ασιμοτα κρύσταλα. Το τριφερον το φος επέρανεν ανά-
μεσα σα τεπέδες-ατυν κε ετολανέφκυντον κε κάπυ
εφανέρονεν σσιονιζμένον γιαζιν, κι αλυ τσαχομένα, απο-
θαμένα κορμία τι γιγαντίον τορμανι, ανκαλιαζμεντς το
εσιον. Εναν σολυχ—κι όλια κσαν επάτεθαν σιν σκοτίαν
γομάτον σιοπιν κε μιστίρια.

Ο Μαχαρτσ εστάθεν. Απάτυκα, σχεδον απαν σιν
στράταν, ερχίναναν έναν σορον τυζάκια.

Ασο φοσφορικον το φος καθαρα εφένυτον-ατον
τσιπιαρ ασα κλαδία: Ιδεν πιλια το πρότον το τυζακ—
γρία θαρέα, μακρέα δόκια, ακυμπιζμένα ζέναν συρυκ
πυ έστεκεν ίσα, κε εκράτνανατα ριτςζάγια με μαλένια
ςκινία.

Νε, ατα έσαν κζένα τυζάκια: αμαν κιαρ, αλεπον
επόρνεν να ερύζνεν κε ςα κζένα. Ο Μακαρτ ογλιγορτα
εκατίθεν ασιν ζάνκαν-ατ εφέκεν ταχυλον τάλογον-ατ
απαν ςιν ζράταν κε στοχαστα εφυκράτον.

Σιν τάιγαν λαλία κέβγεγεν. Μόνον ασο μακρινον
το χορίον, πυ άλο κέφένυτον έρχυσαν όπος κε πριν
τα ντοςίματα τι καμπάνας.

Φόδος κέτονε. Ο ςααπισ τι τυζακι υ Αλέσσας
ο Τςσαλγάντςον, ο γιτονας κε ο θανάσιμον εχθρον τι
Μακαρ, ατόρα ζίυρα έτον ςιν εκλιζίαν. Εναν ποδαρέαν
πα κέφένυτον απαν ςο ίσον το ςσιον, πυ πολα κεν ας
ερύκςεν.

Εςέβεν ζόρμαν — όλια καλα. Αφκα ςα ποδάριατ
γρυτςσιζ το ςσιον. Τα τυζάκια ςτέκνε όλια ζέναν ζιραν,
εθαρς κεςι τόπια με ανιχτα ζτόματα κε τυλοτα αναμένε.

Εδέβεν άν κε κα — νιαφιλιαν. Εκςέβεν κσαν ςιν
ζράταν.

Αμαν, ςςςς! Λαφρον ςσαματα. Σιν ταιγαν
εφάνθεν κοκινοτον ποστ, ατόρα ςε φωτινον τόπον τςσιπ
ςυμα!.. Ο Μακαρτς καθαρα έλεπεν τα κςιμιτα οτία
ταλεπυ: το γυνιαρ τυράδνατ, εκλόςκυτον αςζέναν το
πλεθρον ςάλο, εθαρς επροςκάλνεν τον Μακαρ ζόρμαν.
Ειέντον αράφαντος ανάμεσα ςα δέντρα εκι μερέαν όπυ
έσαν τι Μακαρ τα τυζάκια κε πολα κεπίεν ζόρμαν εταυ-
τέφτεν κύφον, άμαν δινατον ςσαματα.

Η καρδιά τι Μαχαρ εχόρεπεν. Εντόκεν το τυζακ. Εχοβλάεπεν εμπροστα ζίτια ένιεν στράταν ανάμεσα ζόρμαν. Κρία τα κλαδία εντόναν-ατον ζο μάτια, σταύ-τεθαν το ζσιον ζον πρόζοπον-ατ. Εξιμποδίουτον: Εχόπεν το νεφέςνατ.

Αχα έρθεν ζάνιχτον μέρος απόπυ ο ίδιον έκοπεν τα δέντρα. Τα δέντρα κάτασπρα αζα παγύρια, έστεκαν ζα δύο μερόθες κε χαμελα εφένυτον ι στράτα, πυ όζον επέγγεν εζτένεθεν κε ζο τέλος τι στράτας εφένυτον το ζτόμαν τι τυζακι... Τζσιπ ζυμα...

Αμαν απαν ζιν στράταν ζο γιαν τι τυζακι εφάνθεν φιγύρα, εφάνθεν κε εκρίφτεν. Ο Μαχαρτζ εγνόρτζεν τον Αλέζζαν. Καθαζα έλεπεν το κοντον κε παζζιμένον το πόιναι κλιζμένον εμπροστα, με πορπάτεμαν άρχονος.

Τον Μαχαρ εφένυτον προς το ζκοτινον πρόζοζον τι Αλέζζκα εζκοτίνεπεν κιάλο ποζα, κε τα τρανα τα δόντιατ εντόκαν εκζ κιάλο ποζα.

Ο Μαχαρτζ ερεθίζκυτον αζιν πζζίν-ατ απεζ. «Τερ τον πρόζτικον!.. Ερθεν ζεμα ζα τυζάκια». Αλίθια ο Μαχαρτζ ο ίδιον πα ποζα κεν πυ επίεν ζα τυζάκια τι Αλέζζκα, άμαν αδακα έτον διαφοζα. Κε ι διαφοζα πα έτονε προς, οντεζ ο ίδιον επίγεν ζα κζένα τα τυζάκια εφοάτον να μι πιάνατον: κι ονταν έρχυζαν ι αλ ζατυνου τα τυζάκια ατότεζ ερεθίζκυτον κε εθέλνεζ να πιαν εκί-νον πυ εκαταπάτεζεν τα δικεόματατ.

Εχοβλάεπεν κοφτα ζο τυζακ ντο εντόκεν. Επιά-ζτεν εκι αλεποζ. Ο Αλέζζκαζ κυνιχτα με άρχονος πορ-πατεμαν επέγγεν κ'εκίνος εκι.

Επρεπεν να προφταν αζεκίνοζ εμπροστα.

Αχα κε το τυζακ. Φένετε το ποστ τι τσεναβαρι νιο επιάστεν. Αλεπον εχτάλεβεν το ρσιον με τα νίεσια, απαράλαχτα αετς όπος ιδενατο εμπροστα, κι αέτς πα ετέρνεν-άτον με τα βελονιάρια τα στραφτυλοτα τόμεατια.

— Τιτιμα (μι κρος ρσερ)! Τεμον εν! εκόκσεν ο Μακαρτς τον Αλέεσκαν.

— Τιτιμα, — ερθεν οπις αμον ίχος, ι λαλία τι Αλέεσκα. — Τεμον εν!

Ι δίος πα έτρεκσαν εντάμαν κε ογλιγορτα μίαν ένας κε μίαν άλος, ερχίνεσαν να ρκόνε τι γλόσαν τι τυζακι κε να ελεφθερόνε το τσεναβαρ. Αμα κε έσκοσαν το τυζακ εντάμαν με τεκίνο εκκόθεν κι αλεπον. Ελάνχεπεσεν μίαν, κεπεκι εστάθεν, ετέρεσεν τι δις τσεαλγάντςυς επεργέλασεν-ατς, ιστερνα έκλισεν το μυντςυρ, κε έλακσεν τον τόπον, πυ επιάστεν ρο τυζακ κε χαρεμένος έτρεκσεν εμπροστα, ρίτια επεσερετίζεν-ατς με τύράδινατ.

Αλέεσκας εθίλεσεν να ρυζ αποπιςατ, άμαν ο Μακαρτς επίασεν-ατον απο πις ασιν εμποδέαν τι γύνας-ατ.

— Τιτιμα! — εκόικσεν. — Τεμον εν! — κι ο ίδιον έτρεκσεν αποπις ρον αλεπον.

— Τίτιμα! — κσαν αμον ίχος εκυσεφέφτεν ι λαλία τι Αλέεσκα κε ο Μακαρτς ενόικσεν πος εκίνος πα επίασεν-ατον ασιν γύναν κε ρέναν ρολυχ κσαν έτρεκσεν εμπροστα. Ο Μακαρτς εθίμοσεν. Ενέεπαλεν τον αλεπον κ'ερόκσεν αποπις ρον Αλέεσκαν. Ετρεχαν όλεν τον κερν λιγάρια. Εναν κλαδιν εκρέμσεν τιν ρεάπκχαν τι Αλέεσια ασο κιφάλνατ, αμαν κερν κίεσεν να κλίεεκετε κα κε πέριατο: ο Μακαρτς επρόφτασεν-ατον κ'έεετεκεν κε ερεθιζμένα εκόικσεν.

Αμαν Αλέσσιας πάντα έτον πονιρος ασον ρσιλιά-
χαρον τον Μακαρ. Αναχάπαρα εστάθεν, εκλόστεν κε
έκλισην το κιφάλνατ.

Ο Μακαρτε εντόκεν σο κιφάλνατ με τιν κιλίανατ
κε εκιλίεν σο ρσιον. Σίτια ερύζνεν, ο καταραμένον Αλέ-
σσιας επρόφτασεν κ'εδόκεν-ατον έναν λάχταν. Το ίδιο
τιν στιγμήν Αλεσσιας έρπακσεν ασο κιφαλ τι Μακαρ
τιν ρσάπκαν-ατ κε επιδέθεν ριν τάιγαν.

Ο Μακαρις γιαβάσσια-βάσια εσκόθεν.

Ελογαρίαζεν τον εαφτόν-ατ χτιπεμένον κε βασανιζμένον
Το ιθικον ι κατάστασι-ατ έτον πολα άσσκεμον. Αλεπον
ερύκσεν ρα ρσέριατ κιατόρα... Ερχουντον-ατον προς σο ρκο-
τινεμένον τ'ορμαν ελάικσεν μίαν κιαλο τ'υράδνατ για να
περιπέζιατον κε εγέντον αράφαντος.

Εσκοτίνεπσεν. Ασπροτον λιθ εφένυτον σο ρενιθ.

Ατο εθαρικι ελίυτον τυλοτα, κε απατο εκρσιωσαν
καπος νενχαζμένα κε αδίνατα τα ακτίνας τι φοταζμα-
τι ακόμαν μαργομένα.

Σο ρεστον το χορμιν τι Μακαρ έτρεχαν ορμία τα
νερα ασο ρσιον ντο ελίυτον. Το ρσιον εσεθεν ρα μανί-
κιατ, ρι γιακαν τι γύνας-ατ, έσταζεν ριν ράσσαν-ατ έτρε-
ρσεν ρα κατςάδες-ατ. Ο καταραμένον Αλέσσιας επέρην
τιν ρσάπκαν-ατ. Τα ρσερότιατ εχάσεν-ατα ρίτια έτρερσεν.
Ι κατάστασι-ατ έτον πολα άσσκεμον. Ο Μακαρτε έκρε-
ρεν προς τάγρεν ο πάγονι κι μαρχαρεθ με τάνθρωπε, πυ
παν ριν τάιγαν χορις ρσερότια κε ρσάπκαν.

Επορπάτνεν πολα κερων. Με το τιαχμίν-ατ έπρεπε
τει πότε να εβγεν ασο Γιαμαλαιχ κε να ελεπ το κα-
μπαναρίον, αμαν ετολανέφκυτον ριν τάιγαν. Τ'ορμαν

αμον μαεμένον κ'εβγάλνεν-ατον ασα εσέριαθε. Απο μα-
κρα εκυσεσέφυκτον ι καμπάνα. Τον Μακαρ εφένυτον προς
πάι απαν ειν λαλίαν τι καμπάνας, αμαν το ντόσιμον
τι καμπάνας επέγγεν κιάλο μακρα κι όσον γιαβάσσια
έκυεν τα νιχός-αθε ατόσον εγομύτον ι καρδιάτ
απελπισίαν.

Ενεγκάστεν κ'εχάσεν τώμύτιατ. Τα ποδάριατ ετεντέ-
λιζαν. Το χτιπεμένον το κορμίν-αν ελάχτιζεν ασον
πόνον. Ανάζματ εκόπεν.

Τα ποδάριατ κε τα εσέριατ εένταν κσερα, κείλα.
Τασεκέπαγον το κιφαλνατ λες εσι κε κάπιος έσπινκεν-
ατο απες σε πιρομένα κιλιντερας.

«Θα χάμε νιαφιλιαν!» έρχυτον σο νύν-ατ.

Αμαν όλεν επορπάτνεν.

/ Ι ταιγά ετύλονεν. Μονάχον εκλιδύτον αποπίσατ
με νιατ τυσεμανι κε πυθεν κεφένυτον νια φόταζμαν κε
νια ομοτ.

„Θα χάμε νιαφιλιαν!“ ενόνιζεν ο Μακάρτς.

Εκόπεν το τακάτ-νατ. Τα νεοντιακα τα δέντρα χο-
ρις κσάι να εντρέπονταν, εντόναν-ατον ίσα ρον πρόσο-
πον κεπεργέλαναν-ατον. Σέναν μέρος ειν ανιχτίαν εφάν-
θεν άσπρος λάγος, εκάτσειν οπισ εα ποδάριατ, ελάικσειν
τα μακρέα τα μυστάκιατ κ'ερχίνεσειν να νίφκετε, εζά-
ρονεν τα μυστάκιατ κε όριζεν-ατον. Επίνεν-ατον να
εγρικα, προς εγνωρίζιατον τσειπ καλα, ατόναν τον Μα-
καρ, εκσερ προς αρ ατος, εν εκίνος, πυ εκύρεπσειν ειν ται-
γαν τα πονιρα τα μιχανας, για τιν χαμονίν-ατ.

Αμαν ατόρα επερίπεζεν-ατον.

Ο Μακαρτς εκιτςλιανέφτεν.. Ι ταιγα εφέρνεν
πσειν, άμαν έτον τυσεμάνος-ατ.

Ατόρα τα δέντρα που εβρίυσαν μακρα πιλια έπλο-
ναν τα μακρέα τα κλαδιά-τυν ριν ρτράταν ντο επέγγεν
κε επίαναν-ατον ασα μαλία εντύναν-ατον ρο μάτια ρον
πρόρπονον.

Ταγροκόρσαρα έδγεναν ασα φολέας-ατυν κε εκάρφο-
ναν-απάνατ τα περίεργα τα ρτρονκιλα τομάτια-τυν κε
τα νιχτοπόλια έτρεχαν ανάμερσά-τυν με ρκομένα υρά-
δια κε φυρκομένα αρο θιμόν-ατυν φτερα κε τρσαιχτα
ιρτόριζαν ρα θελκα για τατον τον Μακαρ κε τα τυζά-
κιατ. Τα ιρτερνα απο μακρα ρορμαν εφάνθαν ρριλιάδες
μυντρύρια αλεπυδίουν.

Ερύφιζαν τον αέραν κε αποργελαρτα ετέρναν τον
Μακαρ ρίτια ελάιζαν τα κριμιτα τοτίατυν. Κε τα λα-
γύδια ερτεκαν εμπρορσά-τυν οπιρ ρα ποδάρια-τυν κε
εγριλέφκυρσαν ασα γέλτα, ρίτια έλεγαν-ατρ πορ ο Μακαρτρ
ερριάερρεπερρεν τιν ρτράταν κε κι θα εβγεν αριν ταιγαν.

Ατο επάτερεν όλια.

„Θα χάρμε νιαφιλιαν!“... ενόντρεν ο Μακαρτρ κι
αποφάριρρεν νερνάγιατο απαν ρο κικραλ.

Επλόθεν απερ ρα ρριόνια.

Ο πάγον εδινάμονεν. Τα ιρτερνα τα κερριρματα τι
φοταγματι, ετραρρφορτίζαν ρον υρανον κε ετέρναν ντέ-
φτάι ο Μακαρτρ απο παν αριν κορφιν τι ταιγασ. Τα
ιρτερνα ταντιλαλέματα τι καμπάνας έρχυρσαν αρο Τρραλ-
γαν που επέμνεν μακρα.

Το φόταρμαν ετραραμπύλικρρεν κε εβζίεν.

Τα καμπάνας ερτάθαν.

Κε ο Μακάρτρ επέθανεν.

Πός έντον ο ίδιον πα κεγρίκεν-ατο.

Εκσεραν, πως κατ θα εβγεν αποπέσατ κε εναμένεν
χά ατόρα χά μετολίγον θα εβγεν. Αμαν τιθεν κέβγενεν.

Κιατος εγρίκανεν προς υζζε επέθανεν κε για τατο
εκίτον τυλοτα χορις να λαταριζ.

Εκίτον πολα κερν, ατόςον πολα πυ επυαλέφτεν,
Ετον σκοτία, όντες ο Μακαρτς εγρίκεν, προς κά-
πιος εκύντερεν-ατον με το ποδάρ-νατ. Εκλοσεν το κι-
φάλνατ κε ένικεν τα σπαζμένα τομάτιατ.

Ατόρα τα δέντρα έστεχαν απάνατ φρόνιμα ίσιχα,
λες κερι εντράπαν για τεκίνο ντεπίκαν.

Τα μαλυζζάρια τελάτια έπλοναν τα πλατέα [τα
εσκεπαζμένα με το ρσιον, τα πλάκας-ατυν κε γιαβάσσια
βάσσια ελαταρίουςαν. Σον αεραν πα ίσιχα εγροκλόςκουςάν
ετραφυλοτα πατύλια.

Φοταχτα καλόχαρδα τάστρια ετέρναν ασο μαβιν τον
ουρανον ανάμεσα ρα πικνα τα κλαδία κε θαρίσικι έλεγαν
„Αχα, τερέστε, επέθανεν έφτοχον“.

Απαν κεχα ρο χορμιν τι Μακαρ, ρίτια ελάιζεν-ατον
με το ποδάρνατ, έστεκεν ο γέρον, ο Ποπαένες. Το μα-
κριν το ράσον-ατ εσκεπάεν ρσιον: ρσιον εφένυτον κι
απαν ρο πετςένεν το καμιλακ, ρομία κε ρα μακρέα τα
γένια τι Ποπαένε. Απόλον το θαμαστον έτον πυ ατος
έτον εκίνος ο Ποπαένες π' επέθανεν τέσερα χρόνια
εμπροστα.

Ατος έτον καλος ποπαδίτςος. Καμίαν κειριάνιζεν
τον Μακαρ για τιχιρα καμίαν, κεράεδεν πιλια παράδες
για τα λουτρογίας-ατ. Ο Μικαρτς ο ίδιον επέκοπτεν τι-

μιν για τα βαπτίσσια κε τα εφκέλεα κιατόρα εντράπεν-
ατο οντες εντόκεν σο νυν-ατ προς κάποτε επλέρονεν ολί-
γα, κε έρχυτον κερως κε κσάι πα κεπλέρονεν.

Τον Ποπαένεν ατο κσάι κεκακοφένυτον εκίνος
εχρέσκυτον έναν πράμαν μοναχον· κάθαν φοραν έπρεπεν
να φέρνατον έναν πυκαλ ρακιν. Αν κίςσεν ο Μακαρτς
παράδες, ο Ποπαένες ο ίδιον εστίλνεν σο ρακιν κε έπι-
ναν εντάμαν. Ο ποπαδίτσον έπινεν υς να εγίνυτον με-
θιζμένος στυπιν, αμαν βαρέα καθγατσέας σο μεθίςνατ
κέτονε κι αν εντόνεν, εντόνεν λαφρα. Ο Μακαρτς εκο-
βάλνεν-ατον, αμον σαλ, χορις νυν σο σπίτνατ κεφίνενα-
τον σα σσέρια τι ποπαδιάς.

Νε, έτον καλος ποπαδίτσος αμαν επέθανεν σιν κα-
κιν τιν όραν. Έναν ιμέραν οντες εκσέβαν ολ άσο σπιτ
κε ο μεθιζμένον ο ποπαδίτσον επέμνεν μοναχος, απλο-
μένος απαν σο κρεβάτνατ, εκατίβεν-ατον νεφτάι έναν
τσιγάρον. Εσχόθεν κε λάνκυρ λύνκυρ εγιανάσσεπσεν
σο τσσακ, πυ εδρυλάκιζεν, ναφτ τον τσιγάρον-ατ.
Αμαν ετόν πολα μεθιζμένος, εσιμποδιέν κε ερύκσεν σάψσιμον.
Οντες έρθαν οσπιτιανι-ατ ασον ποπαν επέμναν μόνον
τα ποδάριατ.

Ολ έτςσικσαν τον Ποπαένεν, αμαν ασυ επέμναν μό-
νον τα ποδάριατ, άλο να γιατρέδιατον κεπόρεςεν κανέ-
νας γιατρος σον κόςμον. Εθαπσαν τα ποδάριατ κε σον
τόπον-ατ εδιόρτσαν ίναν άλον.

Ατόρα ατος ο ποπαδίτσον ολόες έστεκεν απαν κε-
κα σο Μακαρ, κε εκύντανεν-ατον με το ποδάρνατ.

— Σκυ, ρίζαμ-Μακαρ-έλεεν. — Χάιτε!

— Πύ θα πάγο; ερότεςεν ο Μακαρτς τςσιλομένα.

Εκίνος ελογαρίαζεν προς αφυ „εχάθεν“ το χρέος-
ατ εν να χίτε ίσιχα κε κεν ανάνκι να πορπατι σιν ται-
γαν κε νάραεθ τι στράταν. Το χάσιμον ντο λες εσι ντά-
γνον εν;

— Χάιτε πάμε στον τρανον τον Τοιον.

— Ντάραεθο εκι; ερώτησεν ο Μαχαρτσ.

— Εκίνος θα κρίντσε, — ίπεν ο ποπαδίτσον με θλι-
θερον κε γλιχιν λαλίαν.

Ο Μαχαρτσ ενθιμέθεν προς, τογρία, ίστερα ασον θά-
νατον πρεπ κάπυ να πάι σιν κρίσιν. Κάπυ έκσεν-ατο
σιν εκλίσιαν. Θα ιπι ο ποπαδίτσον ίσσειν δίκεον. Επρε-
πεν να σκότε.

Κε ο Μαχαρτσ εκσόθεν, σίτια εμυρδούλιζεν απέσατ,
προς ασυ αποθαν κανις κιστερνα πα κι αφίνατον τύλα.

Ο ποπαδίτσον επέγγεν εμπρικες, ο Μαχαρτσ απο-
πίσ-ατ.

Επέγγαν όλον ίσα. Τα δέντρα φρόνιμα εδεθέναν
σα γιάνια κεπίνανατς στράταν. Επέγγαν σιν ανατολιν.

Ο Μαχαρτσ πολα εθαμάεν-ατο, οντες ίδεν προς ασα
πατέματα τι Ποπαένε ποδαρέας απαν σο ρσιον κι απο-
μένε. Εκλίσιεν κα κετέρεςεν τα ποδάριατ, ποδαρέας
κίδεν. το ρσιον έτον καθαρον κε ίσον άμον σοφραλυκ.

Ενόντσειν προς ατόρα ελέφθερα θα επορι κε λάσσειτε
τα κσένα τα τυζάκια, τζζίνκι κανις τιθεν κεπορι να εγρι-
κα: άμαν ο ποπαδίτσον εγρίκσειν, όπος φένετε, ντο ενύ-
νιζεν, εκλόστεν σαταν μερέαν κε ίπεν-ατον!

— Καπις (κρέμσον, άφσατα)! Εσι κι κσερτσ, προς
για κάθα έναν αίχον ιδεάν θα δις τσσοαπ.

— Πατ απαν! — ίπεν τσιλοτα ο Μαχαρτς. Να νουνις πιλια κι γίνετει! Κατ πολα αφστειρος ελέποσε εεντς. Τόλοσον καλίον! . .

Ο ποπαδίτσον ελάικσεν το κιφάλνατ κε επίεν εμπροστα κσαν.

— Μακρα μι θα πάμε; — ερότεσεν ο Μαχαρτς.

— Μακρα — εδόκεν τσσοαπ ο ποπαδίτσον θλιμένα.

— Κε ντό θα τρόγομε; ερότεσεν ο Μαχαρτς ανίσιχα.

— Εσι ενέσπαλες ιπέν-ατον ο ποπας, ασυεκλόστεν σεκίνον μερέαν, — ποσ επέθανες κε ποσ ατόρα κι χρέσσεκεσε νιά φαιν, νιά ποτιν.

Ατο τον Μαχαρ βαρέα κεσάρεπσεν-ατον.

Βέβσα ατο καλον εν ατότες, οντες κεσε κανις να τρόι, κι ατότες πρεπ να κίτε αέτς, όπος εκίτον ατος ίστερα ασο θάνατον-ατ. Αμαν να πορπατι, κε να πάι τει μακρα, χορις να τρόι τιδεν, ατο εφένυτον-ατον ποσ κεσε νιά άκραν, νιά μέσεν, κε γιατατο κσαν εμυρδύλτσεν.

— Μι μυρδουλίς! — ίπεν-ατον ο ποπαδίτσον.

— Καλα! επέντεσεν ο Μαχαρτς κε επιριάεν-ατο κε επαραπονύτον απέσατ κε εγόνκιζεν για τάςσεμα τα ζινίθια. «Εφταν τον άνθρωπον να πορπατι κε φαιν κιδύνατον! Γίνετε-μι αίχον δυλία;»

Εκλόθανεν άκαρδα τον ποπαν. Κε επορπάτγεν οπος φένετε πολα κερων. Ο Μαχαρτς τιν τογρίαν κέ-λεπεν ακόμαν να εκσιμερον, σμαν επίνεν τιαχμιν απαν σιν στρατάν ντεδέβανε κε έρχυνταν-ατον ποσ πορπατόνε υζζε ολόεν εβδομάδαν: ατόσα πολα ορμία κε σόπκας,⁶) ποτάμια κε λιμνία εφέκαν οπίσατυν, αίχα πολα ορμάνια κε γιαζία εδέβαν. Οντες εκλόσκυτον ο Μαχαρτς επέρνεν

οπισ, εφένυτον-άτον, προς το σκοτινον ι τάιγα το ίδιοιο
φρέ οπισ απατυνος, κε τα ιπσιλα τα ρσιονιζμένα τα
ραρσία, εθαρικ κε ελίρσαν απες ρι ρκοτιναςέσαν τι νίχτας
κε ογλιγορτα ρκρίφκυσαν οπισ ρον ορίζονταν.

Εθαρικ ενιθέναν όλεν ιπσιλα. Τάστρια όλεν επλε-
θίναν κε εγίνυσαν κιάλο φοταχτα. Τα ιστερνα οπισ ρσο
ρακαν όπυ απαν εκσέβαν, εφάνθεν ι άκρα τι φένκονος πυ τέι
πότε εβασίλεπρην. Ο φένκον, εθαρικικι, εγλιγόρνευ να
φέβ, αμαν ο Μακαρτς με τον ποπαδίτρυν εκυβαλάεβαν-
ατον. Τα ιστερνα ο φένκον κσαν ερχίνερεν να ανιθεν
ιπσιλα ρον ορίζονταν. Εδεβέναν ρσέναν ίσον ραρσοτοπ.
Ατόρα εφότακρην τ'ολόγερα-τυν εέντον κιάλο φοτινον
παρ όσον έτρν ρο θράδον απαν. Ατο εγίνυτον, θέβεα,
επιδι ατιν έσαν τρσιπ ρυμα ράστρια. Αστρια, τρανα το
καθαέναν οσον έναν μίλον, εφόταζαν, κε ο φένκον άμον
στόμαν τρανυ μαλαματένενος θαρελι έλαμπευ εθαρικ
ίλες, κε εφόταζεν το γιαζιν απάκραν ράκραν.

Σο γιαζιν καθαρα εφένυτον καθαέναν πατυλ. Αδα
κι ακι επέγναν πολα στράτας, κι όλια έρχυσαν κ'ετρσά-
τεβαν ρέναν μέρος ριν ανατολιν. Σατα τα στράτας
επορπάτταν κε επέγναν καθαλκεφτα ιδον ιδον ανθρωπ με
διάφορα φορεσίας.

Αναχάπαρ ο Μακαρτς, πυ στοχαστικα ετέρερεν
έναν καθαλαρ εκσέβεν ρσιν στράταν κερύκρην αποπίρατ.

— Ερτα, ερτα! — εκύιζεν ο παπαδίτρυν, άμαν ο
Μακαρτς ρατι κ'έκυεν. Εγνóρτρην έναν εγνóριμον-ατ
τάταρον, πυ εκς χρόνια πριν επέθανεν. Τάλογον εφτέρ-
νιζεν. Αποφκα ρσα πέταλαθε έβγευαν ολόγια λίβια τοζ
ρσιονι, πυ εστραφτύλιζεν με ιδον ιδον χρόματα ρσα

ακτίνας τι αστρίον. Ο Μακαρτς εθαμάεν οντες ίδεν αίκον κυστουλάεμαν κε προς επόρρεσεν ατος πορπατεφτα αεις έφκολα να διαθεν τον τάταρον απαν σάλογον. Το σροστον, ο τάταρον άμα κε ίδεν τον Μακαρ να συμόνιατον αμαν εστάθεν. Ο Μακαρτς ερεθιζμένα επέρεν-ατον κεστάθεν.

— Χάιτε ρον στάροσταν — ετςσάιζεν. — Αυτό τάλογον τεμον εν. Το δεκςσεν τότην-αθε εν κομένον... Τερ εκι τον πετςσιαρικλιν! Καβαλκεβ το κσένον τάλογον κι ο σααπίς-αθε πάι πορπατεφτα, άμον γιρεθος.

— Εστα! — ίπεν-ατον ο τάταρον. Κι χρέσκυμες τον στάροσταν. Τεσον εν τ'άλογον τα;... Έιπαρτο, κε τελεν ι ιπόθεσι! Αναθεματιζμένον χαιβαν! Πέντε χρόνια λαλό-ατο κ'εθαρις ασον τόπομ κελαίστα... Πορπατεφτα ι ανθρωπ έρχυταν κε διαβένε-με: ο τογρις ο τάταρον εντρέπετιατο κέλα.

Κε έσκοσεν το ποδάρνατ να κατιθεν ας αερ, άμαν αικα έτρεκσεν ο παπαδίτσον, σίτια επέρεν-ατον ασιν καρδίαν κε επίασεν τον Μακαρ ασο σσερ

— Εμάθρέ-μάθρε! — εκύικσεν: — ντέφτας; Ντο κέλέπς-μι, προς ο τάταρον θελ να καντυρέβσε;

— Βέβεα, καντυρέβμε—εκύκσεν ο Μακαρτς, σίτια ελάιζεν τα σσέριστ,— τάλογομ ετον καλον άλογον, καλοτερεμένον άλογον . . . Εδίνανεμε για τατο σεράντα μανάτια τέι σιν άνικσιν κιαν . . . Γιουκ, γιουκ, ρίζαμ! Αν εχάσες κεπίες τάλογον, εγο θα σπάζο κε πέρο το κρέας-αθε κει θα πλερόντς τιν τιμίν-αθε. Εθαρις ασυ ίσε τάταρος κανις κεπορι να έρτε ασο δίκεος.

Ο Μακαρτ ερεθιςκυτον κε εκύικσεν μάχςςυσταν, για να τοπλαεβ ολόερατ κιάλο παραπαν καλαπαλυκ, επιδι

εσινίθικεν να φοάτε τι τάταρος. Αμαν ο ποπας εστάλ-
τσεν-ατον.

— Γιαβάσσια, γιαβάσσια, Μακαρ. Εσι ανασπάλτε,
πος επέθανες . . . Ντο θεφτας τάλλογον; Κεπεκι μιαερ
κελέπς, πως πορπατεφτα πας εμπροστα κιαλο ογλιγορτα
ασον τάταρον; Ντο, θελτε να τολανέφκεσε ρσίλια χρόνια;

Ο Μακαρτς εγρίκκεν, γιατι ο τάταρον αετς έφκο-
λα θεδίνεν-ατον οπισ τάλλογον-ατ.

«Πονιρον πλάζμαν» — ενόντκεν απέσατ κέκλόστεν
σον τάταρον.

— Αρ ας εν! Δέδα με τάλλογον, κεγο, ρίζαμ,
θα γράφο αναφοραν απάνις.

Ο τάταρον θιμομένα επάτεκεν ρο κιφάλνατ τιν
ρσάπκνατ κε εγαμρσίλάεπκεν τάλλογον. Τάλλογον εφτέρ-
νικκεν, κυδάρια-κυδάρια το ρσιον ελάνκεθεν ασα ποδάρι-
αθε αφκα, αμαν ίσαμε να μι εχπάσταν ο Μακαρτς με
τον ποπαν ο τάταρον κεπίεν εμπροστα έναν ποδαρέαν.

Θιμομένα έφτικκεν εκίνος κε εκλόστεν ρον Μακαρ:
— Ακσον, ταγορ (καφαταρ), κέις μι έναν φίλον μαχόρ-
κας; Το στόμαμ έκσαπκεν ατόσον κε θέλο να πίνο τσι-
γάρον κι ο καπνομ ετελέθεν τέσερα χρόνια πριν.

— Ο ρσκίλον εν ο καφατάρτς-ις γιοκ εγο! — θιμο-
μένα επέντεκεν ο Μακαρτς. — Ελεπς εκι: εμ εκλε-
πσει τ'άλλογον, εμ πσαλαφα κε τσιγάρον! Να χάσε
αλάι-μαλάι πα ζατι κσάι ζορ κέχατο.

Κε απατα τα λόγια ιστερνα ο Μακαρτς εδέβεν
πλαν.

— Νιαφιλιαν κεδόκες-ατον έναν φίλον μαχόρκας —
ίπεν-ατον ο Ποπαένες. — Για τατο ριν κρίσιν ο Τοιοντς
θα εχάριζεσε παραπάν απο εκατον αμαρτίας.

— Ε γιατί κέλσες-ματο κιάλο πριν;—

— Ατόρα εν αργος να μαθίζοσε. Εσι θα εμαθάνες-ατο ασι ποπάδες-ις όντες εζίνες.

Ο Μαχαρτς οργίστεν. Ασι ποπάδες ατος κίδεν χαιρ: επέρναν-ατον παράδες κε κεμάτσαν-ατον κέλα πό-τε πρεπ να δι τον τάταρον έναν φίλον μαχόρκας, για να ζόνταν τάμαρτίας-ατ. Μασχαρία μι εν: εκατον αμαρτίας . . . κε μόνον για έναν φίλον! . . . Ατο κεν έναν μικρον πράμαν!

— Για εστα,—ίπεν.—Εμας κανίτε έναν φίλον, κε τ'άλα τα τέσερα ατόρα θα δίγατα τον τάταρον.

— Κλοστ-οπισ,—ίπεν ο παπαδίτσον.

Ο Μαχαρτς εκλόστεν. Οπίσατ εστρόθεν κάτασπρον έριμον γιαζιν. Ο τάταρον εφάνθεν σο μάτιατ τέι μακρα οσον έναν κυκυτσόπον. Τον Μαχαρ εφένυτον προς ίδεν άσπρον τοζ να εβγεν αποφκα ασα πέταλα ταλογύ-ατ, αμαν ίστερα αζέναν λεπτον εέντον αράφαντον κεκίνο το κυκυτσόπον.

— Ει, ίπεν ο Μαχαρτς.—Ο τάταρον χωρις καπνον πα θα καλοπερα. Ελέπσατον: εχάσεν κεπίεν τ'άλογον αφοριζμένον.

— Γιοκ,—ίπεν ο ποπαδίτσον,-ατος τ'άλογος δεν κεπίκεν, αμαν τ'άλογον εν κλεπσιζματ. Μιαερ κέκσες ασι γεροντάδες προς απαν σο κλεπσιζματ τ'άλογον μακρα κεπορις να πας;

Ο Μαχαρτς το ζοστον έκσεν-ατο ασι γεροντάδες, άμαν επιδι ζιν ζοίν-ατ ίδεν πολα φορας, προς ι τάταρι εφίναν κέφεβαν απαν σα κλεπσιζμάτια τ'άλογα υς τιν

πολιτίαν, αρ γιατατο θαρέα ακρόασιν ρατα κεδίνεν. Κ' ατόρα ερχίνεσεν να πιστεθ προς κάποτε ι γεροντάδες πα λέγνε τιν τογρίαν.

Πολυς καθαλαρτς ερχίνεσεν να διαθεν ο Μακαρτς, ρο γιαζιν πυ επέγνεν. Ολιατυν έτρεχαν αετς ογλίγορα όπος κε ο πρότον. Τ'άλογα-τυν επέταναν άμον πυλία, ι καθαλαρ έσαν ιδρομεν-χύςστια νερον, κι ο Μακαρτς έφτανεν κεμπροδιαθένεν-ατς.

Ι περσι απατυνυς έσαν τάταρι, άμαν ειχέναν κε εντόπιι τσσαλγάντςι: κάπιι ασι τσσαλγάντςυς εκάθυσαν απαν ρα κλεπσιζμάτια τα θύδια κε ελάλνανατα με τα θίτςας.

Ο Μακαρτς ετέρνεν τι τάταρυς άγρια κε εμυρδύλιζεν προς ατο πα για τατυνυς ολίγον εν. Κι όντες επέντανεν τι τσσαλγάντςυς έστεκεν κε εκαλάτςσεθεν με τατυνυς χαλόκαρδα: όσον κε να έτον έσαν καφατάριατ ας έσαν κε κλεφτ. Κάποτε πα έδικνεν προς τςσιζιατς, επέρνεν αποπαν ασι στράταν θίτςαν κε με τιν καρδιάν ελάλνεν αποπισ τα θύδια κε τ'άλογα: κι αμα κεπέγνεν εμπροστα κάμποσα ποδαρέας, ι καθαλαρ επεμέναν οπίσατ κουχτςόπα π'άντςσακος εφένυσαν.

Τι γιαζι: άκρα κεφένυντον. Εφταναν καθαλαρτς κε δεβάτες, κε ολόερα-τυν όλεν εφένυτον έφκερον.

Ανάμεσα ρι στρατέτας εθαρις έσαν ολόγια εκατοντάδας κι ακόμαν κε ρσιλιάδες θέρστια.

Ανάμεσα ρα φιγύρας πυ επέγναν ο Μακαρτς έτιχεν έναν ανεγνόριμον γέρον: όπος εφένυτον, θα έτον Τσσαλγάντςος: ατο εφένυτον αςο πρόςοπον-ατ, ασιν φορςίαν, ακόμαν κε αςο πορπέατεμαν, άμαν ο Μακαρτς κεπόρνεν να ενθιμάτον, αν ιδεν-ατον πριν καμίαν.

Ο γέρον εφόρνεν ταρταγαν γύναν, τρανον ρσάπκιν
με τοτία εκίνο πα γραζμένον, πετσένεν παλεν παντα-
λον κε τσεριζμένα μυσκαρένια τσσαμυρλόκια.
Αμαν κιάλο ρσιρ έτονε-πυ, με όλια τα γεράματα, —
εκοβάλνεν ρομιάτ έναν κι άλο τσίντσιρον γρέαν, κε τα
ποδάριατς ετςσοκανίουςαν απαν σιν γιν.

Ο γέρον επέρνεν θαρέα ανάζμιν, εκυράεν κε επεκύμ-
πιζέν απαν ρο ραβδίν-ατ. Ο Μακαρτς έτςσιξεν-ατον
κε εστάθεν. Ο γέρον πα εστάθεν.

— Καπσε (πέι)! ίπεν ο Μακαρτς.

— Γιοκ,-εδόκεν τςσοαπ ο γέρον.

— Ντό εκσε;

— Τιδεν κέκσα.

— Ντό ίδες;

— Τιδεν κίδα.

Ο Μακαρτς ετύλοσεν ολίγον, κιατότε ελογαρίασεν
πος επορι να καταροτα τον γέρον, πίος εν κι απο πύ-
έρτε. Ο γέρον εδόκεν εγνωριμίαν. Πολα κερσ εν, —
ο ίδιον πα κενθιμάτε πόσα χρόνια πριν—αση εφέκεν
το Τςσαλγαν κε επίεν ναραεβ το «ρασσιν» για να ρύτε.

Εκι τιδεν κεπίνεν έτροσεν μόνον πυρτςσικλία κε
ρίζας, κέλαμνεν κέσπέρνεν, κέλεθεν κοκιν ρα ρσερομίλια
κε κέπλέρονεν ναλόγια. Αση επέθανεν έρθεν ρον Τοιον
σιν κρις. Ο Τοιοντς ερότεσεν-ατον πίος εν κε ντέπινεν.
Ιστόρτςεν προς επίεν ρο «ρασσιν» κε ερύτον. «Καλα,
ίπεν ο Τοιοντς,—κιαμ πύ εν ι γρέας; Δέβα έπαρ τι
γρέας κέλα». Κι ατος επίεν αποπισ σιν γρέαν-ατ, κε
ι γρέα προτυ νάποθαν εγίρεθεν, κε κανις κέτον να
φάζιατεν, κε κίςσεν νιά οσπιτ, νιά χτίνον κε νιά πσο

μιν. Εχόπεν το τακάτνατς κε κεπορι να τρσοχανιζ τα ποδάριατς. Κι ατος πρεπ να κοβαλι ζον Τοιον τιν γρέ-αν ζιν ράσσαν-ατ.

Ο γέρον έκλαπσεν κ' ι γρέα εντόκεν-ατον με το ποδάρινατς, άμον ντο κρυν το θυδ κε ίπεν-ατον με γιαβασσοτον, άμαν θιμομένον λαλίαν.

— Κοβαλι!

Ο Μαχαρτς κιάλο πολα έτςσικσεν τον γέρον κε εχάρεν ντο κεπόρεσεν να πάι ζο «ρασσιν».

Ι γρέατ ετον πολα τρανέσα κι απσιλέσα κε το κοβάλεμαν-ατς θα έτον κιάλο τρσατιν. Κε ζόλια ατα κεκα αν θα εντόνεν-ατον κε λάχτας, άμον θυδ, ζίυρα θα επίνεν-ατον κεπεθάνεν αλομίαν.

Ασο έτςσικσεν τον ταγόρ-νατ (καφαταρ) εκράτεσεν τι γρέας τα ποδάρια για να θοιθάτον, άμαν αμα κε επίκεν δίο-τρία ποδαρέας ενενκάστέν ογλιγορτα ναφιν τι γρέας τα ποδάρια για να μι απομένε σα ζσέριατ. Σέναν ζολυχ ο γέρον κε το γομάρινατ ζένταν αράφοντι.

Σόλεν τάλο τιν ζτράταν άλο κέτιχαν πρόζοπα, πυ ο Μαχαρτς να εκζίοσεν-ατα τέρεμαν.

Αναμεζά-τυν έσαν κλεφτ φορτομεν άμον χαιθάνια με τεκίνα ντο έκλεπσαν κε πυ επέγναν εμπροστα άμον μαμάλας, χοντρι γιακυτ τοιον πυ ελαίςκυσαν ζίτια εκάθυσαν απάν ζα ιπσιλα τα ζιαμιάρια άμον πίργυς κε τα ιπσιλα τα ζζάπκας-ατυν εντόναν ζαλίθια.

Σο γιαν-ατυν εκαρνακότσεβαν εφτοσσι ι αργατ λε-γνι κε λαφρι άμον λάι. Επορπάτνεν κατάμαθρος φονέας ματομένος αλάι-μαλάι κε τόμάτιατ άγρια ετέρναν ολόερα. Νιαφιλιαν ερούζνεν ζο καθαρον το ζσιον, για να πλιν

τα ματομένα τα λεκέδες. Το ρσον αμαν εκατακοκίνιζεν κε έφριζεν, κε τα λεκέδες ρον φονέαν απαν εφένυσαν κιάλο καθαρα, κε ρομάτιατ εξογραφίυτον άγρεν απελπισία κε φρίκι. Κι όλεν επέγγενεν κεπολέμανεν να κρίφχετε ασο μάτια ντο έλεπανατον κε εχπαράυσαν.

Κε τα μικρα τα πρσία τι πεδίον κάποτε κάποτε εφένυσαν ρον αέραν αμον πυλόπα. Επέταναν ολόγια ριρία κε ο Μακαρτς κεθαμάυτον ατο. Τάςςκεμον το ρέρτικον το φαιν, τα λέρας, ι φοτία τι τρσακίον κε τα κρία τα ρέβματα τι καλιβίον εθανάτονανε μόνον απες ρο Τρσαλγαν ρχεδον εκατοντάδες.

Αμα κέρχυσαν έναν κέναν με τον φονέαν εφτερολόγοναν κέδεθέναν αδα κι ακι κε πολα κερων ιστερνα εκυρρέρφυτον ρον αέραν ταγλίγορον ταχπαραγμένον το φτερολογεμαν-ατυν.

Ο Μακαρτς έλεπεν προς πάι εμπροστα ράλτς απαν αγλίγορα, κε επεκατίβεν-ατον προς ατο εν ασιν καλοσί-νιαν-ατ.

— Ακρον, αγαπιτ (πάτερ), — ίπεν — ντό εθαρικ; Εγο αν κε εγάπανα ρι ροιμ να πίνο, αμαν εμ καλος άνθρωπος. Ο θεον αγαπάμε...

Ατος ίπενατο μάχρυσταν για να περ λόγια τον Ποπαένεν. Αμαν εκίνος ίπεν ατον κοφτα.

— Μι περιφανέφκερε! Τρσιπ ερύμοραμε. Πολα κι πάι θα μαθάντς-ατο.

Ο Μακαρτς κέρτοχάστεν-ατο κέλα προς ρο γιαζιν εθαρικ εκριμέρορην. Πρότα κιαρχικ ασον ορίζονταν εφάν-θαν κάμπορα φοτινα ακτίνας. Βιαρτικα έτρειχαν ρον

ουρανον κέβζιζαν τα φοταχτα τάστρια. Κε τάστρια εβζιαν
κε ο φένκον επάτεπςεν. Κε το ρσιονιζμένον το γιαζιν
εσχοτίνεπςεν.

Ατότε απαν σο γιαζιν εσκόθαν τα δίσας κε εστά-
θαν ολόεραθε.

Κε ρέναν μέρος σιν ανατολιν τα δίσας εγένταν
φοτινα, αμον νιφάδια φορεμένα αναλαγάδια.

Κεπεκι τα δίσας ελαίςταν, κε τα νιφάδια έκλιζαν
σο γιαζιν μερέαν.

Αποπίςατυν εκςέβεν ο ίλεν κε εστάθεν ρα μαλα-
ματένια τα κορφάς-ατυν κε ετέρεςεν σο γιαζιν.

Κιόλεν το γιαζιν έστραπςεν με φος ανίδοτον πυ
ετίφλονεν.

Κε τα δίσας ερχίνεζαν νανιθένε αμον κοτςανκελ,
εμιριάγαν σιν δίσιν κε, ρίτια εσίςζαν, εδέβαν απο κάθε
κιαν.

Κε τον Μακαρ εφάνθεν προς ακύι θαμαςτον τρα-
γοδίαν. Ατο έτον εθαρικ εκίνο τεγνόριμον τέι απο πότε
ι τραγοδία με το οπίον ι γι κάθαν φοραν ρςερετιζ τον
ίλεν. Αμάν ο Μακαρτς καμίαν κεδίνεν ακρόαςιν κε
μόνον ατόρα πρότα κι αρχικς εγρίκςεν ντο θαμαςτον
τραγοδιά ετον.

Εςτάθεν κε έκυεν κε κέθέλνεν άλο να πάι. Εθέλ-
νεν εόνια να ρτεκ ατυκα κε να ακύι
.

— Αμάν ο Ποπαένες επίαςεν — ατον ασο μανικ.
Ας εμπένιομε απες, — ίπεν - ατον, — έρθαμε.

Ατότες ο Μακαρτς ίδεν, προς ρτέκνε εμπροστα
ρέναν τρανον πόρταν, ντο κεφένυτον πριν ασιν δίσαν.

Καί κεθέλνεν να πάι, αμαν — ντο να εφτάι — θελ
κι θελ θακούγιατον.

VI

Εξέβαν ζέναν τρανον εδρίχορον οταν, κε ασυ
εξέβαν απες ο Μακαρτς εγρίκσεν προς οκσσοκα έτον δινα-
τον παγοσία. Απες σιν μέσεν τι οτας έστεκεν πέςσκος
θαμαστυ τέχνις ασο καθαρον ασιμ κε απες εβρυλάκιζαν
μαλαματένια κυρία κε εδίναν ίσον ζέστιν πυ έμπενεν
αμαν απες σο κορμις. Ι φοτία τατινεθι τι πέςσκονος
κεντόνεν σο μάτια, κ' έκεεν, κε μόνον εξέστανεν κε ο
Μακαρτς κσαν εθέλεσεν εόνια να στεκ ατυκα κε να
χυλίτε. Ο Ποπαένες πα εγιανάσσεπσεν κε έπλοσεν τα
παγομένα τα σσέριατ.

Ι οτα ίσεν τέσερα πόρτας, ασ ατα έναν εφέρνεν
εκς κε σάλα βίρια-βίρια εμπενοέβγεναν κατ νέικα παλι-
κάρια με μακρέα κάτασπρα καμίσσια.

Ο Μακαρτς ενόντσεν, προς ατιν θα ίνα όπος φέ-
νετε, ι αργατ τι εντόπιω τι Τοιον. Εφένυτον-ατον,
προς κάπυκες ιδενατς, άμαν κεπόρνεν να εντόνεν σο
νόν-ατ πυ κεκα έτον. Πολα εθαμάυτον κε πυ ο καθέ-
νας ασ αργάτας ίσεν σιν ράσσαν-ατ τρανα κάτασπρα
φτερα, κε ενόντσεν προς, σίυρα, ο Τοιοντς εςσ κιαλτς
αργάτας, τσσίγκι ατιν, οπος φένετε, κεπορουν με τα
τρανα τα φτερά-τυν να σσκίζνε κε διαβένε τορμαν για
να κόφτνε κσίλα γιάχοτ κοντάρια.

Ενας ασ ατυνυς ταργάτας πυ εσύμοσεν σον πέςσκον
κε ασυ έκλοσεν σον πέςσκον μερέαν τι ράσσαν-ατ εκα-
λάτσεπσεν με τον Ποπαένέν.

— Πέι !

— Τιδεν κέχο να λέο, — ίπεν ο ποπας.

— Ντό έχσες ςον κόζμον;

— Τιδεν κέκσα.

— Ντό-ίδες;

— Τιδεν κίδα.

Ι δίος πα ετύλοσαν κι απότε ο ποπας ίπεν.

— Εφσρα, αχα, ίναν.

— Ντό τςσαλγάντσος εν, — ερότεσεν αργάτες.

— Νε, τςσαλγάντσος εν.

— Ε, απότες πρεπ να ετιμάζομε το τρανον τιν τερεζιν.

Κε εδέβεν πλαν ασέναν τιν πόρταν, για να διαταζ να χαζιρλανέβνε ντο θα χρέσκυνταν, κι ο Μακαρτς ερότεσεν τον ποπαν, πύ θα χρέσσετε ι τερεζι κε γιατί να εν κε τρανον;

— Ελέψς, — ίπεν-ατον ο ποπας ολίγον ςιχιζμένος, — το τερεζιν χρέσσετε για να ζιάζνε τα καλα κε τα κακα, ντο επίκες ςι ζοις. Ταλ τάνθρωπίον τα καλα κε τα κακα έρχυνταν απαν αφκα ίσα ίσα. Μόνον ι τςσαλγάντσι έχνε απόσον πολα αμαρτίας, πυ για τάντυνος ο Τόιοντς εδιέτακεν νεφτάνε χοριστυν τερεζιν με τρανον τεπσιν για τάνμαρτίας.

Ασατα τα λόγια εκόπεν ι καρδία τι Μακαρ. Αμον εγίλεπσεν.

Ι αργατ έφεραν κε εστάλτσαν τρανον τερεζιν.

Τέναν το τεπσιν ετον μικρον μαλαματένεν, τάλο κσιλένεν, τρανον όσον ντο θελτς. Αφκα ςατο αναχάπαρα ενίεν θζθιν μάβρον κυιν.

Ο Μακαρτς εσύμοσεν κε στοχαστα ετέρεσεν το τε-
ρεζιν τογριν μι εν. Τα τεπςία έστεκαν ίσα χορις κσάι
να λαίσκουνταν.

Ατος κεγρίκανεν βαρέα πως ιν χτιζμένα κε θα
εφχαριστίυτον αν θα ίσσεν δυλίαν με το κανταρ όπου
απαν όλεν τιν ζοίν ατ εσινίθικσεν να ζιαζ κε πυλι κε
αγοραζ με έναν μικρον διαφοραν σο μέρος-ατ.

— Ο Τοιον εσσκέρτε, — ίπεν αναχάπαρα ο Πο-
παένες κερχίνεσεν να σιρ κα κε ισαζ το ράσον-ατ.

Τι μέσες ι πόρτα ενίεν κε εσέθεν ο γέρον — ο
πολίγερον ο Τοιοντς με μακριν γενιάδαν εθαρισικι ασ
ασιμ, πυ εκατίθενεν ασα μέσατ κιάλ αφκα. Ετον φο-
ρεμένος αρχοντιακα άγνωστα σον Μακαρ γύνας κε κο-
μάτια, κε σα ποδάριατ εφόρνεν ζεστα σαπόκια, απολό-
ερα με χρισον καιμαν.

Κε με έναν οματέαν ο Μακαρτς ενόισεν, πως ατος
εν εκίνος ο ίδιον ο γέρον, τιναν ίδεν ζογραφιζμένον σιν
εκλισίαν. Μονάχον το ένατ κίσσεν εντάμαν.

Ο Μακαρτς ενόντσεν πως εκίνον θα επίτακσεν-ατον
κάπυ για δυλίαν. Αμαν το περιστερ επέτακσεν σιν οταν
κε ασυ ετριγιροκλόστέν απαν σο κιφαλ τι γέρονος, εκά-
τσεν σα γόνατατ. Κε ο γέρον Τοιοντς εκσσιάεθεν με το
σζέρνατ το περιστερ, σίτια εκάθυτον σο σκαμιν ντο χό-
ρια ετίμασαν για τατον.

Το πρόσποπον τι γέρονος Τοιον έτον αγαθον, κε
οντες επαραφορτύτον ι καρδιά τι Μακαρ ετέρνεν σο πρό-
σποπον τι Τοιον κε ελάφρινεν ολίγον,

Κε ι καρδιάτ εγίνυτον βαριν αμον γομαρ, επιδι
εντόκεν σο νιύν-ατ αναχάπαρα όλεν ι ζοί-ατ με όλια
τα λεπτομεριας, εντόκαν σο νυν-ατ καθα έναν ποδαρέαν

κε καθα έναν κατέβαζμαν ταξισαρι, κε καθαέναν κήμπο-
μαν κε κάθε έναν ρακοπότιρον τι θότκας ντο έπεν.

Κι ατος εντράπεν κερχίνεσεν να φοάτε. Αμα ετέ-
ρεσεν σο πρόσοπον τι γέρονος Τοιον κε επέρεν θάρος.

Κε ασυ επέρεν θάρος ενόντσεν, προς ίσος κατ να
επορι κε κριφτ.

Ο γέρον Τοιοντς ετέρεσεν-ατον κε ερότεσεν, πίος
εν κε απο πύ εν, κε πός λέγνατον, κε πόςα χρονον εν.

Ασυ εδόκεν εόλια τσσοαπ ο Μακαρτς, ο Τοιοντς
ερότεσεν:

— Ντέπικες σι ζοις,

— Εσι εκσέρτσατο, — ίπεν ο Μακαρτς. — Εσι
όλια θα είσατα γραμένα.

Ο Μακαρτς εθέλεσεν να δοκιμαζ τον γέρον-Τοιον,
τσζίνκι εθέλεσεν να μαθαν, τογρία μι όλια εςσ γραμένα.

— Πέατα εσι, ντό τυλοντς! — ίπεν ο γερο Τοιοντς.

Κε ο Μακαρτς κσαν επέρεν θάρος.

Κερχίνεσεν να μετρα έναν έναν όλια τα δουλιás-
ατ κε αν κε ενθιμάτον κάθε έναν χτίπεμαν ταξισαρι
κε κάθε κομένον γιαρματςσαν κε κάθε αβλαχ ντο επίκεν
με ταλετρ-νατ, αμαν εβάλνεν απαν ολόγια εσιλιάδες
γιαρματςσάδες, κε εκατοντάδες εσελέκια κσίλα, κε εκατον-
τάδας κυρία κε εκατοντάδας πύτια επορας.

Ασυ όλια εμέτρεσεν κιστερνα, ο γέρο Τοιοντς εκλό-
σεν σον Ποπαένέν μερέαν.

— Για φέρεμε το τεφτερ.

Ατότες ο Μακαρτς ίδεν προς ο Ποπαένες δουλεβ
σον Τοιον κεκα άμον εσυρκεσυτ (γραμματικός) κε πολα
εθίμοσεν-ατο, πυ εκίνος άμον φίλος τίδεν κίπεν-ατον για
τατο απεμπροστα.

Ο Ποπαένες έφερεν έναν τρανον τερτερ, ένιχσεν-ατο κε ερχίνεσεν να δεβαζ.

— Γιά τέρεν, πόσα-γιαρματσάδες ίνε; — ίπεν ο γέρο-Τοιοντς.

Ο Ποπαένες ετέρεσεν κε ίπεν θλιμένα.

— Ατος εντόκεν απαν δεκατρία ρσιλιάδες.

— Πσέματα λεί! ετςσάικσεν ο Μαχαρτς ερεθιζμένος.

— Σίυρα έλάθεπσεν, γιατι εν μεθίστακας κε επέθανεν πολα άεσχεμον θάνατον.

— Κόπσον τι λαλίας! ίπεν ο γέρο-Τοιοντς.

— Επέρεν καμίαν ας εσέναν παραπαν για τα βαπτίςσια γιαχοτ για τιν χάραν;

— Ντο να καλατςσέδο έφκερα! — επέντεσεν ο Μαχαρτς.

— Αρ ελεπς — ίπεν ο Τοιοντς, — εγο εκσέρα ντο εγάπανες το ρακιν . . .

Κι ο γέρο Τοιοντς οργίστεν.

— Δέβασον ατόρα ταμαρτίας-ατ αποπαν ασο τερτερ, τςσίνκι ατος εν πσέφτες κε άλο κι πιστέβατον, — ίπεν τον Ποπαένεν.

Κε σατα ανάμεσα ι εργατ έβαλαν σο μαλαματένεν το τεπσιν τι τερεζι τα γιαρματςσάδες τι Μαχαρ, κε τα ρσελέκιατ, κε τα χόματα ντο έλαμνεν, κιόλον τιν δουλίαν-ατ. Κι όλια έσαν ατόσον κε πολα, πυ το μαλαματένεν το τεπσιν εκατίθεν κε το κσιλένεν εσκόθεν ιπσιλα, ιπσιλα κε κεπόρναν να εφταν ατο με τα ρσέρια-τυν, κε ι νέι ι αργατ τι θευ επέτακσαν με τα φτερά-τυν, κε εχαν εκατον νοματι εσίρναν-ατο με τα ρσκινία αφκα.

Βοριν ετον ι δουλία τι τοςσαλγάντςυ!

Κε ο Ποπαένες ερχίνεσεν να λογαριαζ τα κομπόματα, κε εγρικέθεν, πως τα κομπόματα έσαν ικοσιέναν ρσιλιάδες ενιακόσσια τριάντα τρία: κεπεκι ο ποπας ερχίνεσεν να μετρα πόσα πυκάλια ρακιν έπεν ο Μακάρτς κε εγένταν τετρακόσσια πυκάλια, κε ο ποπας εδέβαζεν παρακάτο κι ο Μακαρτς έλεπεν, πως το κσιλένεν το τεπσιν τι τερεζι εέντον κιάλο θαριν ασο μαλαματένεν κε προς κατιθεν σο κιν, κε ρίτια εδέβαζεν ο ποπας όλεν εκατιβένεν.

Ατότε ο Μακαρτς ενόντςεν απέσατ, πως ι δουλιат πάι πολα άσσκεμα, κε εγιανάσσεπςεν το τερεζιν κε εδοκίμασεν να κρατι το τεπσιν με το ποδάρνατ χορις να εγρικά-το κανις. Αμαν ένας ας αργάτας ιδεν-αταν κε εγέντον καθγα.

— Ντο πράμαν εν; — ερότεσεν ο γερον Τοιοντς.

— Αρ ατος εθέλεσεν να κρατι αποφκα τιν τερεζιν με το ποδάρνατ ίπεν αργάτες.

Ατέτες ο Τοιοντς οργιζμένα εκλόστέν ρον Μακαρ κε ίπενατον:

— Ελέπο, πως ίσε πςέρτες, ακνέας κε μεθίςτακας! . . .

Κε πολι έχνε απάνις αλατςσάκια, κε ο ποπας, εςς να περ απεσέναν, κι ο μιχαρτς ερτάι αμαρτίας εχςετίας-ις, αφυ ιδρίκε καθαν φοραν με άσσκεμα λόγια! . . .

Κε εκλόστέν ρον Ποπαένεν ο γερο-Τοιοντς κε ερότεσεν:

— Πίος φορτον τάλογα ασυλυνυς πολα ρο Τεσαλγαν κε λαλίατα ας υλυνυς πολα;

Ο Παπαένες επέντεσεν:

— Τεχλισίας ο επίτροπον. Εκίνος κοβαλι την πόρσταν κε λασσκιζ τον νατσαάλνικον τι πολίτσιας.

Ατότες ο γερο-Τσιοντς ίπεν:

Δόστε αίπον τον μισκιν τον επίτροπον ας εφτά-γιατον άλογον κε ας λασσκιζ με τατον τον νατσαάλνικον τι πολίτσιας, ίσαμέ να μι πσοφιζιατο... Κεπεχι-τερόμε.

Κε τόμου κε ίπεν ο γερο-Τσιοντς ατο το λόγον, ι πόρτα ενίεν κε σιν οταν εσέβεν ο έσατ κε εκάτσειν σα δεκσιατ.

Κι ο εσατ ίπεν:

— Εγγο έκα τιν απόφασις.. Πολα κερων έζισαρον κόζμον κε εκσέρο τα δουλίαις τανθροπίον: τσσατιν πολα θα εν σατον τον εφτοχον να κοβαλι τον νατσαάλνικον! Αμαν... ας γίνετε!.. Μονάχον ιμπορι κατ κιάλο να λεί:

Πεί, παραχσαν (άχαρε)!

Ατότες εέντον κατ παράχσενον. Ο Μαχαρτς, εκίνος ο ίδιον ο Μαχαρτς, πυ καμίαν σιν ζοίν-ατ κέλεεν δέκα λόγια σι σιραν, αναχάπαρα εγρίκσεν προς εέντον καλατσειφτιάνος. Ερχίνεσεν να καλατσειβ κε ο ίδιον πα εθαμάυτον. Εένταν εθαρίσικι δι Μαχαρ: ένας έλεεν κι άλος εφυκράσκυτον κε εθάμαζεν. Κεπίστεβαν τότιατ. Ι καλατσει-ατ έτρεσεν αμον πεγαδ χοβλία κε με πάθος, τα λόγιατ έτρεχαν τέναν σαλάπεπισ για να εφτάνε τέναν τ'άλο κεπεχι έστεκαν μακρέα, αρμονικα σα σιράδας. Κεσί κεγίλεβαν. Αν κάπυ κεκα εδελιάυτον ι γλόσατ αμαν ίσαζεν το λάθος κε ετσαίζεν κιάλο δυνατα.

Κε το κιριότερον έτον, πυ εγρίκανεν ο ίδιον ντο καλατσειβ καταπιστικα.

Ο γέρο Τοιοντς, πυ ολίγον εθίμοσεν ειν αρχιν για το ετεπειζλύκνατ, ερχίνεσεν ίστερα ναφυκράσσκετιατον πολα στοχαστα, λες κεςι εγρίκσεν προς ο Μακαρτς κεν αίκος χαιδανας, όπως εφένυτον ειν αρχιν. Ο Ποπαένες ειν αρχιν κες εχπαράεν-ατο πιλια κερχίνεσεν να σιρ τιν γόναν τι Μακαρ. άμαν ο Μακαρτς εντόκεν-ατον οπισ κέλεεν τεκινυ. Τα ίστερνα κε ο ποπαδίτσον άλο κεφο-έθεν κε εγρίντσοςεν πιλια , οντες ίδεν προς ο ενορια τες-ατ λεί ανιχτα τιν αλίθιαν, κε προς ατο ι αλίθια πολα εσάρεπσεν τον γερο-Τοιον. Ακόμαν κε τα νείκα τα παλικάρια με τα καμίςσια κε τ'άσπρα τα φτερα πυ έστεκαν σον γερον Τοιον αργατ έρχυσαν ας εκινέτερον τιν οταν ειν πόρταν απαν κε με θαμαζμον έκυαν τιν καλατσσιν τι Μακαρ κε εκύνταναν ένας τον άλον με τάνκónας-ατυν.

Ερχίνεσεν επεκεχα ντο κι θελ να πάι σον επίτροπον να γίνετε άλογον. Κε κι θελ γιοκ επιδι φοάτε το βαριν τιν δουλιαν, αλα επιδι ατο ι απόφασι κεν τογριν.

Κε αφυ ατο ι απόφασι κεν τογριν ατότες ατος κεφτάγιατο κε τοτίνατ πα κινδον γιατατο κι ασον τόπον πα κι θα σαλέφκετε. Ας εφτάνατον ίντιαν θέλνε! Ας δίνατον αν θέλνε κε τι διαβολτς παραγιον εόνια να τιριανίζνατόν, ατος κι θα κοβαλι τον νατσάλνικον τσίνκι ατο κεν τογριν.

Κε μεθαρώνε προς εχπαράεν-ατο ντο θα γίνετε άλογον.

Επίτροπον διεσσ τ'άλογον-ατ, άμαν ταίζιατο κιατόναν εδίεςχαν-ατον όλεν τιν ζοίν-ατ αμαν γιλοπ καμίαν κεφάζναν ατον.

— Πίος εδίεςσεσε; — ερότεσεν ατον ο γερο-Τοιοντς απο καρδίας.

Νε, απόναν εδίδεχαν-ατον ζῶλεν τιν ζοίν-ατ. Εδίδεχαν-ατον ι μυχταρ κε ι σταρσινάδες, ι δικαστε κε ι νατςζάλνικι περάεβαν-ατον ναλόγια εδίδεχαν-ατον ι ποπάδες περάεβαν τιχερα, εδίδεχαν-ατον τα περιρσανλύκια κε τα πίνας: εδίδεχαν-ατον τα παγοσίας κε τα ζέστις, τα θροχάντας κε τα κσερασέας: εδίδερσεν-ατον το παγομένον ι γι κε το κακον ι ταιγα.

Το χαιθάν παι εμπροστα τερι ρι γιν, χορς να εκσερ πυ λαλύν-ατο.... Κιατος πα διαφοραν νερς.

Μιαερ ατος έκσερεν ντο δεβαζ ο ποπας ριν εκλιρσίαν κε για τόπιον πρεπ να πλερόνιατον τιχερα.

Μιαερ ατος έκσερεν πύκες επέραν κεπίγαν τον τράνον το ένατ τιναν επέραν ραλτάτον κε πύκες επέθανεν, κε πύ εβρίονταν ατόρα τ'άχαρα τα ρτύδιατ.

Λένε πως έπεν πολα ρακιν; Βέβσα ρορτον εν: ι περσίατ εράεβεν το ρακιν. . .

— Πόσα πυκάλια έπες;

— Τετρακόρρσια, — επέντερσεν ο Ποπαένες, αρς ετέρερσεν ρο τεφτερ.

Καλα! Αμαν τεαμ ατο έτον ρακιν. Τα τρία τέταρτα έσαν νερον κε μόνον το έναν τέταρτον έτον ρακιν κι ακόμαν ζομιν μαχόρκαρς. Κε θα ιπι τριακόρρσια πυκάλια πρεπ να εβγάλνε ασο λογαριαζμον.

— Τογρία-μι λεί; — ερότερσεν ο γέρο Τοιοντς τον Ποπαένεν, κε εφένυτον πως ακόμαν θιμομένος εν.

— Τιν πάσαν αλίθιαν, βιαρστικα επέντερσεν ο ποπας κε ο Μαχαρτς εκρακολύθανεν.

Ατος έβαλεν απαν δεκατρία ρσιλιάδες γιαρματςάδες. Αρσεν αετς. Αρς έκοπρσεν μόνον δεκαρς ρσιλιάδες.

Κε μιαερ ατα ολίγα ιν; Κεπεκι δύο ρειλιάδες έκο-
πσεν-ατα όντες έτον άροστος ι προτιζνέσα ι γινέκατ...

Κε ι καρδιάτ έτον βαριν άμον πέτραν, κε εθέλ-
νεν να κάθετε σο γιάνατς, κε το ζορ επίνεν-ατον να
τρεις σιν ταιγαν... Κε σιν ταιγαν έκλεεν κε τα διάκ-
ριατ επάγοναν σοματοτάτςσιατ, κε ασα πικρασέας ο κρίον
εγομότον απαν-κεκα σιν πρσίν-ατ.

Κιατος έκοφτεν κσίλα: . . .

Κεπεκι ι γαρίατ επέθανεν. Επρεπεν να θάφτιατεν,
κιατος παράδες κίςσεν. Ενικιάστειν να κοφτ κσίλα, για
νά πλερον για τι γινέκας-ατ το σπιτ ε'άλο τον κόζ μον...
Κε ο έμπορον ιδεν πως εσσ τρανον ζορ κεδόκεν μόνον
απο δέκα καπίκια.

Κε ι γρέα εκίτον μονασσέσα απες σο κρίον το πα-
γομένον το καλιβ κι ατος έκοφτεν κε έκλεεν.

Ατος ελογαρίαζεν, πως ατα τα ρσελέκια έπρεπεν
να λογαριάζνατα πέντε φορας παραπαν.

Τα διάκρια εφάνθαν σομάτια τι γέρο Τσιον κε ο
Μαχαρτς ιδεν, πως τα τεπσία τι τερεζις ελαίσταν κε το
κσιλένεν εσχόθεν απαν κε το μαλαματένεν εκατίθεν.

Κι ο Μαχαρτς εκσακολύθανεν : ατιν έχνατα όλια
γραμένα σο τεφτερ..- Για ας αραέβνε: ασίναν ιδεν ατος
χαραν, τραέλεμαν καλον λόγον; Πύ ιν τα πεδιάτ.

Οντες επεθάναν, ιποφέρνεν κεςίρνεν τα πικρασέας
κε οντες ετρανίναν εχορίυσαν απατον για να πολεμυ
χοριστα με τα τιριανισίας κε τα περιρσανλύκια. Κι ατος
εγέραςεν ολομόναχος με τι δέφτερον τι γρέαν-ατ, κε
έλεπεν πως ιμέραν παριμέραν λίυνταν τα δίναμις-ατ κε
συμόνε τ'άγρια τα γεράματα. Εστεκαν ολομόναχι οπος
στέχνε σο στεπ δύο ορφανιζμένα αλάτια κε ασόλια τα
μερόδες φυλιζνατα τ'άσπλαχνα τα ποράνια.

— Τογρία-μι λεί; ερότεσεν κσαν ο γερο-Τοιοντς.
Κε ο ποπας θιαστικα επέντεσεν.

— Τιν πάσαν αλίθιαν!

Κι ατότες ι τερεζι κσαν ετρόμακσεν... Αμαν ο γερο Τοιοντς ετάλεπσεν σο νύνιζμαν.

— Αμαν, — ίπεν, ιν απαν σιν γιν αλίθινι δίκει. Τομάτια-τυν ίνε καθαρα, κε τα προσόπσατυν φοτάζνε κε ι φορεσία-τυν εν χορις λεκέδες. . . Τα καρδίας ατυν ίνε τριφερα όπος το καλον το χόμαν: πέρνε το καλον το σπόρον κε διν οπισ λεβαντένια φιτανόπα κε τα μίριας-ατυν εφχαριστών-εμε. Κ' εσι γιά τερ εσι εσεν. . . .

Κιόλια τοματέας εκαρφόθαν απαν σον Μακαρ κε εκίνος εντράπεν. Εγρίκσεν-ατο, προς τομάτιατ ίνε θολα κε το πρόσοπον-ατ σκοτινον, τα μαλίατ κε τα γένιατ καζπύρια, ι φορεσίατ τσεριζμένον. Κι αν κε τσσοκταν πρωτυ ναποθαν εχαζιρλανέφτεν ναγοραζ σαπόκια για να έρτε σιν κρις άμον νταρμοζ σέναν χορέτεν, αμαν πάντα εκσόδεθεν τα παράδες σο ρακιν κι ατόρα έστεκεν εμπροστα σον Τοιον άμον τον ιστερνον τον γιακύτον με τσεριζμένα τσσαμυρλόκια...

Κέτον εφχαριστιμένος να ρσκίετε ι γι κε ρυζ απες.

— Το πρόσοπος εν σκοτινον, — εκσακολύθανεν ο γερο-Τοιοντς, -τόμάτιας θολα, κε τα λόματας τσεριζμένα

Κε σιν καρδίας εφίτροσαν αχάντια κε τριβόλια. Αρ να για τόπιον αγαπο τεμον τι δίκευς κε αποστρέφο το πρόσοπομ ασυς άσεβυς όπος εσέναν.

Ι καρδία τι Μακαρ ετσιμίεν. Εντρέπυτον ο ίδιον για τιν ζοίν-ατ. Εκλιςεν κα το κιφάλνατ έτονε, αμαν αναχάπαρα έσκοσεν-ατο κε εκαλάτσεπσεν κσαν.

Για πύς δίκευς λεί ο Τοιοντς; Αν λεί για τεκινυς
πυ εζίναν σιν γιν ζον κερν τι Μακαρ σα θαμαστά τα
κονάκια, εκινυς εκσέριατς... Το μάτια-τυν ιν καθαρα,
για το κέκςςισαν ατόσα δάκρια, όσα έκςςισεν ο Μακαρτς,
κε τα προσόπς-ατυν ίνε φωτινα για το πλίνατα με τα λεβάν-
τις, κε τα παστρικα τα λόμστα-τυν εράφαν με κσένα σσέρια.

Ο Μακαρτς κσαν έκλιζεν κα το κιφάλνατ, άμαν
ριτα έσχοσεν-ατο αποκάθεν κιαν.

Κεπεκι τεαμ ατος κελεπ, πος κι ατος εγενέθεν
όπος κε ι αλ, με καθαρα, γλικα ομάτια, όπου απες αινα-
λέφκυνταν ο υρανον κε ι γι, κε με αγαθον καρδιαν ετι-
μον νανίετε κε να περ απέσαθε ίντιαν παντέμορφον εν
ζον κόζμον; Κι αν ατόρα θελ να κρίφκετε σα καταχ-
θόνια τι γις για να μι φένουνταν ταχάλιατ κε πυ εκα-
τιντιζεν τα καπαέτια ατος κεςς. Αμα πύς έςςιατα; —
Ατο κικσέριατο ατος.

Άμαν εκσερ έναν πράμαν, πος σιν καρδιαν-ατ άλο
ιπομονι κεπέμνεν.

VII

Βέβσα, αν επόρνεν κέλεπεν ο Μακαρτς, ντο επίναν
τα λόγιατ ζον γερο-Τοιον, αν έλεπεν κάθα έναν οριζ-
μένον λόγονατ πος ερύζνεν απαν σο μαλαματένεν το τεπςιν
αμον κυρςςιμ, ατότες θα ετυρούλεθεν ι καρδιάτ. Άμαν
ατος απατα τιθεν κέλεπεν, επιδι σιν καρδιαν-ατ εκςςιέν
τιφλον απελπισία.

Ερύκςεν έναν ομοτέαν σόλεν το πικρον τιν ζοίν-ατ.

Πός επόρςεν να κοβαλι ίσαμε ατόρα αίκον αφο-
ριζμένον βαριν γομαρ; Εκοβάλεσεν-ατο επιδι εμπρο-
στατ εφόταζεν άμον άστρεν απες σιν δίσαν-τομούτ. Ενοσο
έτον ζοντανος έλπίζεν πός θαλαζ ι τίχι-ατ.

Ατόρα έστεχέν ζιν άκραν τι ζοίς-ατ κε τομύτιατ εβζίαν.

Ετότες εσχοτίναπξεν ι πξσίατ κε όπος το ποραν
ζέριμον ζο ζτεπ ζο θαθιν τι νίχταν αρ αετς-πα εσιντά-
ραχξεν τιν πξσίν-ατ ι οργι.

Ενέσπαλεν όλια άναθα το θιμόν-ατ.

Αμαν ο γερο Τοιοντς ίπεν-ατον.

— Εστα παραχξαν (άχαρε)! Σιν γιν απαν κεβρίεζε.

Αδα θα εβρίετε κε γιατεξέναν διχεοσίνια.

Κε ο Μαχαρτς επρόμαχξεν. Ι καρδιάτ επεγρικίστεν
πος τξσίζνατον κε επριφέρανεν κε αζυ ίξξεν εμπροστα
ζομάτιατ τ'άχαρον τι ζοίν-ατ, εζο πρότον ίξαμε το ις-
τερνον τιν ιμέραν ο ίδιον πα έτξξικξεν πάρα πολα τον
εαφτόν-ατ. Κε έκλαπξεν.

Κε ο γερο-Τοιον πα έκλαπξεν... Κε έκλεεν κε ο
γέρον ο ποπαδίτξον, κε τα γείκα τα παλικάρια τι θευ
εξπόνχιζαν τα διάκρια-τυν με τα φαρδέα τ'άξπρα τα
μανίκια-τυν.

Κε το τερεζιν όλεν επέγγεν κέρχυτον κε το κξι-
λένεν το τεπξιν εσχύτον τέι ιπξίλα, ιπξίλα!

1883.

1). Ταιγα—πικνον τξσορμαλιν ορμαν ζιν Σιβιρίαν.

2). τοιον — κίριος, νατξξάλνικος, ιχοκιρτς.

3. Αλατ — αλογυ όνομαν.

4. Τρανον Αρκον—άξτρια πυ δίχνε τον βοραν πυ έχνε
πιτξξιμ άρκονος.

5. Βόριον φόταγμαν ζα βόρια τα μέρια φωτάξ ο υρανον
με ιδον ιδον χρώματα για κάμποςον κερον.

6) Σόπκα — ραξξιν γιοκ πολα ιπξίλον ζιν Σιβιρίαν.

ACQUAVIVA

ΤΙΜΗ 14 ΚΑΠ.

ЦЕНА 14 КОП.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ